

Catalunya Cristiana

40
anys

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

Drames assumpcionistes

Estem acabant el mes d'agost —dedicat tradicionalment a l'Assumpció de la Mare de Déu— una advocació molt estesa en països de parla catalana. La creença popular de l'assumpció de Maria en cos i ànima al cel, tan arrelada en personatges emblemàtics com el del poble senzill, i que rebé la ratificació pontifícia de dogma ha generat moltes epifanies de bellesa, en especial tot un seguit de drames religiosos que es representaven a l'interior de les esglésies. Els estudiosos n'han localitzat diverses mostres documentades, ací i allà de la Corona d'Aragó, com ara el drama litúrgic de Santa Maria de l'Estany o els drames religiosos de Tarragona, València i Castelló.

Però per sobre de tots, destaca el misteri d'Elx, sortosament perdurable. A l'espectacular representació teatral se sintetitzen dues grans tradicions de l'Església sobre el culte a Maria: *la plena de gràcia* —i, per tant, la imperible, la que no pot ser anorreada— amb la dormició del seu cos (tradició pròpia de l'Església d'Orient) i *l'assumpta al cel en cos i ànima* (tradició pròpia de l'Església d'Occident). És, per tant, un tresor per a l'ecumenisme. Però és que popularment el Misteri es troba en el centre d'un seguit de mostres de cultura i religiositat popular, encara molt

viscudes com la Nit de l'Albà, la Vespra, la Roà, la Processó i la pròpia festa.

Actualment els membres de la Capella del Misteri d'Elx són uns setanta adults i trenta infants. Hi ha tres papers reservats sempre a sacerdots: el Pare etern, l'àngel major de l'araceli i sant Pere. Són gent del poble, no actors ni cantants professionals, però amb una dedicació constant durant tot l'any que forneix d'una qualitat excepcional la representació.

El Misteri fou declarat Obra Mestra del Patrimoni Oral i Immaterial de la Humanitat (2001). Una de les conseqüències d'aquesta declaració fou l'aprovació de la Llei del Misteri d'Elx per les Corts Valencianes (2005) que plasma un consens històric aconseguit entre l'Ajuntament d'Elx, la Generalitat valenciana i la diòcesi d'Oriola-Alacant i que garanteix la seva pervivència.

A *Catalunya Cristiana* ens hem fet ja ressò de la presentació, el proper 22 de setembre a la Sagrada Família de Barcelona del Misteri de La Selva (del Camp, Tarragona), el primer drama assumpcionista escrit en llengua romànica (català de la segona meitat del segle XIV) conservat íntegrament. Una manifestació emblemàtica per repensar la recuperació del teatre religiós a les esglésies.

Contingut

- 03**
Editorial
- 05**
La setmana
- 06**
Opinió
- 08**
En primer pla
- 12**
Opinió
- 13**
Vida eclesial
- 24**
Opinió
- 25**
Rutes espirituals
- 28**
Carta dominical
- 30**
Bíblia
- 32**
Litúrgia
- 34**
Espai lectors
- 36**
Cultura
- 46**
Agenda
- 47**
El meu estiu

El Papa renova els estatuts del Banc del Vaticà

PÀGINA 14

22
La bondat a la Bíblia

L'església dels Àngels de Llivia

PÀGINA 25

Història de l'orde de Malta

PÀGINA 36

38
Recordant
Mn. Jesús
Sanz

La setmana en tuits

BENEDICT ROGERS

@benedictrogers

Activista dels drets humans

A mesura que les tensions de Hong Kong s'intensifiquen, els catòlics demanen caps freds.

GABRIEL DELGADO

@gda_ttodos

Secretariat Migracions Cadis i Ceuta

Davant dels discursos d'alguns catòlics criminalitzant l'hospitalitat amb els migrants i els salvaments d'Open Arms i altres, caldria suggerir-los que llegissin l'Evangelí i el missatge del papa Francesc per al Dia Mundial del Migrant i Refugiat. Es tracta de la nostra humanitat...

XISKYA VALLADARES

@xiskya

Religiosa de Puresa de Maria

Sabeu què passa? Ens està esclatant a la cara el nostre «eurocentrisme». No vam voler entendre que els problemes del «tercer món» són els nostres problemes. No només perquè ens afecten, sinó perquè els nostres polítics hi han col·laborat de moltes maneres.

FERRAN BUSQUETS

@ferranb

Director Arrels Fundació

Anem justos de voluntaris en aquests dies de vacances. Si vols fer un voluntariat per #ningudor-mintalcarrer, vine!

Zoom

EDUARD BRUFAU

Com si es tractés d'una plaga bíblica, aquest estiu eixams de llagostes gegantins afecten diversos països africans i asiàtics. La FAO ha alertat que l'agricultura del Iemen, país afeblit per la guerra i la fam, és especialment vulnerable a l'acció d'aquests insectes, que en estols de milions d'exemplars poden consumir en un sol dia el mateix que 35.000 persones. A la imatge, la plaga de llagostes a Sanà, la capital iemenita.

Freqüències

106.6 FM

Comarques de Barcelona: Barcelonès, Vallès Oriental, Vallès Occidental, Baix Llobregat, Anoia, Alt Penedès, Selva i Maresme

93.7 FM

Catalunya central: Bages, Osona, Solsonès, Berguedà, Segarra, Anoia, Conca de Barberà, Alt Camp i Vallès Occidental

100.6 FM

Comarques de Tarragona: Alt Camp, Conca de Barberà, Alt Penedès, Baix Penedès, Tarragonès, Garrigues, Priorat, Ribera d'Ebre i Garraf

103.4 FM

Comarques de Girona: Alt Empordà, Pla de l'Estany, Garrotxa, Gironès, Baix Empordà, Osona i Selva

90.1 FM

Tortosa: Baix Camp, Priorat, Ribera d'Ebre, Baix Ebre i Montsià

96.8 FM

El Garraf: Garraf i Baix Penedès

98.4 FM

Vic: Osona

91.5 FM

Lleida

104.4 FM

La Cerdanya

105.0 FM

La Seu d'Urgell - Terres de Ponent: Urgell, Pla d'Urgell, Alt Urgell, Noguera i Segarra

106.0 FM

Era Val d'Aran

107.5 FM

Principat d'Andorra

L'efemèride de la setmana

31 d'agost del 2017: gran manifestació a Barcelona contra el terrorisme després dels atemptats de la Rambla i Cambrils, amb més de mig milió de persones.

DES DEL MONESTIR

Una monja feminista

Des que soc a Sant Benet s'ha confirmat i ha crescut en mi l'esperit feminista. No pas perquè tinguem cap conflicte amb els nostres germans monjos, o el nostre rector, o el nostre bisbe, amb els quals, gràcies a Déu, tenim molt bona relació, sinó perquè he vist reafirmades les meves intuïcions personals. Molt abans d'entrar al monestir ja discutia amb el seminarista de la parròquia l'absurd que era per a mi la discriminació de la dona al sacerdoci i els arguments poc sostenibles que se'm presentaven des de la Institució. A

El cor em diu que al monestir hi ha monges que podrien ser excel·lents sacerdotesses

JAUME CASTRO

Responsable de la Comunitat de Sant'Egidio

El Mediterrani ha deixat de ser el mar que uneix per convertir-se en un gran mur. Des de juny del 2018 fins avui 2.389 refugiats que han intentat arribar a Europa travessant el mar o per vies terrestres hi han perdut la vida. Des del 1990 fins avui els morts i desapareguts són 38.480.

El tancament dels ports d'Itàlia i Malta ha mostrat als europeus la manca d'un acord per a l'acollida de persones immigrants i refugiades que són rescatades al mar. D'altra banda, la detenció de la capitana Carola Rackete, detinguda per haver entrat sense autorització al port de Lampedusa amb 40 migrants rescatats en alta mar, ha posat en evidència una vegada més els obstacles a les iniciatives impulsades per la societat civil.

Sant Benet, estudiant una mica de teologia i Bíblia i escoltant les meves germanes (més sàvies i llegides en el tema que jo), m'he acabat de convèncer que avui dia cal ser feminista a l'Església.

Sobta prendre consciència de com de patriarcal i masculista arriba a ser la tradició catòlica i la manera silenciosa amb què ens hi hem acostumat. I no parlo només del sacerdoci femení (indispensable per un tracte d'igualtat si tenim en compte que totes les preses de decisions en el conjunt de l'Església estan exclusivament en mans de persones amb el ministeri sacerdotal), sinó també en aspectes com el llenguatge o la norma. Per exemple, per què les monges ens hem de sotmetre a una normativa canònica diferent a

MONTserrat UNTERLÖHNER SALVAT
Monja de Sant Benet de Montserrat

la dels monjos per fer una opció de vida similar?

El cor em diu que al monestir hi ha monges que podrien ser excel·lents sacerdotesses, presidint l'Eucaristia o administrant qualsevol sagrament amb la mateixa dignitat i saber fer com qualsevol dels barons que venen a fer-ho. La Mare abadesa, sense anar més lluny, és sabut i reconegut que «fa les vegades del Crist al Monestir» (RB 2,2). A capítol, ella ens edifica amb les seves paraules fruit d'un discerniment sincer i d'una pregària profunda. És una llàstima que aquesta veu de dona no es pugui sentir des de l'ambó en les celebracions dominicals, per exemple, i m'entristeix molt pensar en l'empobriment que això suposa

LA SAL DE LA TERRA

El Mediterrani, mar que uneix

En aquest complex context, l'obertura dels corredors humanitaris promoguts per la Comunitat de Sant'Egidio i les Esglésies evangèliques constitueix un espai de solidaritat i una resposta d'humanitat. Des del febrer de 2016 ja han arribat de manera «legal i segura» prop de 2.600 pròfugs a Europa. Més de 1.600 a Itàlia, els altres a França, Bèlgica i Andorra. Les històries de qui ha arribat des del Líban o Etiòpia demostra que no només és possible salvar la vida de qui corre el risc de caure en mans dels traficants d'ho-

Sant'Egidio ha proposat un corredor humanitari des de Líbia per a 50.000 refugiats que puguin arribar a tots els països europeus

mes, sinó que també és possible activar itineraris d'integració.

L'atac aeri que va patir el centre de detenció de Tajoura, a prop de la capital de Líbia, ha deixat al descobert la desesperació de milers de refugiats exposats no només al xantatge, a la violència i a la tortura, sinó també a l'abús de força dels enfrontaments militars. En aquest país s'amaguen veritables camps de concentració: es pateix la tortura, es venen persones com a esclaus, etc., en definitiva, es violen constantment tots els drets. Davant de tant de dolor Sant'Egidio ha proposat un corredor humanitari des de Líbia per a 50.000 refugiats que puguin arribar a tots els països europeus. El papa Francesc insisteix: «La comunitat internacional no pot tolerar aquests greus fets! Espero que es posin en marxa corredors humanitaris per als immigrants que més ho necessitin.»

UN NOU LLINDAR

Existim per evangelitzar

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

«Aneu, anuncieu l'Evangelí per tot el món.» L'encàrrec ens ve de Jesús. El context actual ens reclama la urgència de fer-lo realitat. L'Església es fa constant ressò d'aquest encàrrec perquè sap que forma part de la seva missió més específica, ja que si existeix és per evangelitzar. Bàsicament es tracta d'anunciar el Crist i el seu Evangelí a totes aquelles persones que no el coneixen o viuen com si no el coneguessin.

D'aquí ve la urgència d'un replantejament de tota la nostra acció evangelitzadora, tant si la contemplem des del nostre compromís individual com si l'assumim com a comunitat cristiana. Sant Pau VI, en referir-se a l'evangelització, la veu com un veritable procés i l'entén com a «renovació de la humanitat, de testimoni, d'anunci explícit de Jesucrist, d'adhesió del cor, d'entrada a la comunitat, d'acollida dels signes sacramentals, d'iniciatives apostòliques» (EN 24).

Dur a terme l'encàrrec de Jesús de fer-lo conèixer no es redueix a un simple ensenyament, sinó que ens hi trobem implicats mitjançant el nostre testimoni. Els mestres només són creïbles si són testimonis i si la seva vida dona raó del que ensenyen. Per

Els mestres només són creïbles si són testimonis i si la seva vida dona raó del que ensenyen

això, qui es decideix a evangelitzar ha d'acceptar d'entrada ser evangelitzat i viure un constant procés de conversió. Només des d'aquesta actitud —ho va dir ben clar el Concili Provincial Tarraconense— és possible entendre que evangelitzar és descobrir en el cor de cada dona i de cada home l'acció i l'ardor de l'Esperit; és establir aquelles oportunes mediacions per tal que les persones senzilles, i potser afligides, puguin trobar-se amb Déu; és ajudar a refer l'experiència de Déu de moltes persones allunyades, experiència que es troba intrínsecament unida a l'amor als germans i, per tant, a aquella opció pels pobres i per la justícia, que sempre han estat el distintiu de Jesús.

La predicació de l'Evangelí provoca una forta commoció en la pròpia vida, algunes vegades és anunci i d'altres és denúncia, paraula oportuna i inoportuna, perquè «la Paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos; discerneix les intencions i els pensaments del cor» (He 4,12). Per això, no ens deixa tranquils i, cada cop que ens arriba, crida a la conversió i no queda sense fruit.

Oportunitats per reciclar-se

**Repàs de l'oferta formativa més interessant
del curs vinent**

Ale, Cathopic.com

«La llibertat és una cosa grandiosa, però la podem espatllar. L'educació moral és un cultiu de la llibertat», diu el papa Francesc a «Amoris laetitia» (267).

L'agost sol ser un mes de balanç i propòsits, facilitat per l'alentiment de l'activitat quotidiana i el relaxament en les responsabilitats habituals. Si es posa la mirada en el curs 2019-2020 que aviat s'estrenarà, aquest pot ser un bon moment per plantejar-se un reciclatge formatiu, un aprofundiment intel·lectual en diversos aspectes, en definitiva, donar-se l'oportunitat de créixer humanament i espiritualment. L'oferta és molt àmplia i, amb aquest article, fem una proposta necessàriament acotada i parcial, però que pot apuntar algunes propostes d'interès per als lectors.

Curs d'acompanyament per a laics

«Mai com avui no hi ha hagut necessitat de guies espirituals, pares i

mares amb una experiència profunda de fe i d'humanitat i no sols intel·lectualment preparats», podem llegir al document final del Sínode Episcopal sobre els Joves, la Fe i el Discerniment Vocacional que es va celebrar l'any passat. Fent seu aquest repte, les delegacions d'Apostolat Seglar de Catalunya ofereixen el curs d'acompanyament per a laics titulat *Acompanyar la llibertat en Crist*.

S'adreça en particular a laics que estan fent o es plantegen acompanyar la vida d'altres cristians i a responsables o consiliaris de grups. «Volem dotar d'eines les persones que fan aquest servei eclesial i donar materials i mètode per fer aquest acompanyament», explica la delegada per a la formació i acompanyament del laïcat de la diòcesi de Barcelona, Anna Almuni.

El curs té una durada de nou mesos (des d'aquest setembre fins al maig del 2020) i contempla dos tipus de trobades: tres trobades matinals durant el curs, que es faran a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat —la primera, el dissabte 28 de setembre— i nou sessions d'acompanyament formatiu personalitzat. Les places són limitades.

Els interessats han de fer arribar a la delegació d'Apostolat Seglar del seu bisbat una presentació personal incloent la comunitat de referència, els hàbits de pregària, si ha fet o rebut acompanyament i si té algun tipus de formació teològica.

Curs expert universitari en acompanyament al procés de malaltia

La Facultat de Filosofia-Universitat Ramon Llull ha creat el títol propi de *Curs expert universitari en acompanyament al procés de malaltia* que es farà del gener al juny del 2020 i que s'adreça a aquelles persones que acompanyen en els centres hospitalaris als més vulnerables i, en particular, als agents de Pastoral de la Salut. L'objectiu és capacitar-los per «desenvolupar una acció pastoral fonamentada en una sòlida formació filosòfica, humanista i teològica, a més de proporcionar les eines i habilitats necessàries per integrar fe i vida, doctrina i praxi».

El curs consta de tres mòduls (Ètica i bioètica; Antropologia i diverses religions i cultures; Sociologia, acompanyament pastoral-hospitalari i gestió del dol) i un treball final pràctic, consistent en el seguiment

d'un cas hospitalari, amb un total de 20 crèdits. Més informació: <http://filosofia.url.edu>.

Curs de postgrau Significats i Valors Espirituals de la Natura

La Universitat de Girona arriba a la cinquena edició del curs de postgrau *Significats i Valors Espirituals de la Natura: Percepció, Comunicació, Gestió i Integració* i que neix a partir de constatar que creix el nombre de persones que se senten atretes per indrets o paisatges connectats amb els valors espirituals, ja sigui amb una motivació religiosa o no. «Com altres recursos fràgils, no n'hi ha prou amb identificar i valoritzar els elements que tenen valor espiritual, també cal comunicar-los i gestionar-los adequadament», expliquen els organitzadors.

El curs, dirigit pel consultor ambiental Josep M. Mallarach, es realitza durant quatre caps de setmana, distribuïts entre la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona, la Casa d'Espiritualitat del Miracle i la Vall de Núria, s'inicia el 14 de febrer del 2020 i consta de 15 crèdits. Més informació: <https://www.fundacioudg.org/ca/curs-postgrau-valors-espirituals-natura.html>.

Curs expert universitari en pensament i creativitat

La Salle (URL) fa una nova edició del *Curs expert universitari en pensament i creativitat* impartit pel filòsof Josep M. Esquirol i obert a tothom, sense haver de comptar amb un bagatge específic previ. En el curs es reflexiona sobre els grans temes i interrogants relatius a la condició humana, recuperant tot el potencial de la filosofia en temps de disrupció. Es tracta d'un camí «singular i inesperat per a pensar-nos a nosaltres mateixos i generar les orientacions clau per equips i organitzacions. És una valuosa aportació a la professionalitat i a les diferents responsabilitats i competències empresarials. Pretén el gaudi i la formació personal al mateix temps», expliquen des de La Salle.

El curs s'inicia el proper 9 d'octubre al Campus Barcelona de La Salle i finalitza el 17 de juny del 2020, amb una durada de 60 hores (15 crèdits).

Curs de neurolideratge

La Salle (URL) proposa aquest

Més enllà dels continguts impartits en un curs formatiu, un fruit a considerar són les dinàmiques grupals que s'hi estableixen.

Les delegacions catalanes d'Apostolat Seglar impulsen un curs sobre l'acompanyament per a laics

Curs de neurolideratge, una oportunitat per prendre consciència de la importància de liderar-se des de l'espai interior, i que té Emma Barthe com a formadora. El curs s'adreça a totes aquelles persones i professionals interessades en l'autoconeixement i en l'expressió del seu major potencial, per exercir un lideratge conscient i d'alta integritat en el món organitzacional.

«Observant-nos des d'aquest espai íntim s'obren una multitud de possibilitats: des de l'autoanàlisi, aprenem a responsabilitzar-nos d'un mateix, com a clau del desenvolupament i l'evolució personal; es descobreixen mecanismes interns pel canvi i la posada en acció; gestionem millor les emocions i comprenem les dels altres», expliquen des de La Salle.

El curs s'inicia el proper 18 octubre i finalitza el 20 de desembre, amb una durada de 32 hores, al Campus Barcelona de La Salle.

Diploma d'especialització universitària en Mitologia i Simbologia

La Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquer-

Exe Lobaiza, Catholic.com.

La Facultat de Filosofia-URL estrena un curs dirigit als agents de Pastoral de la Salut sobre com acompanyar en processos de malaltia

na-URL ofereix el *Diploma d'especialització universitària en Mitologia i Simbologia* en col·laboració amb l'ISCREB. És un curs que pot interessar professionals i tècnics que necessitin una millor comprensió de l'imaginari cultural; professors i docents; persones que vulguin orientar-se cap al sector de l'entreteniment, la creació de continguts en el sector comunicatiu, editorial, de les institucions culturals o turístic; psicòlegs interessats en la psicologia simbòlica i arquetipal.

Aquest programa es desenvoluparà a través de sessions presencials i en línia i comptarà amb una orientació de carreres professionals en finalitzar amb el suport d'Alumni Blanquerna.

Postgrau en «counselling»

La Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés-URL ha ideat aquest postgrau propi a partir de constatar que la formació en relació d'ajuda i *counselling* és d'interès per a professionals i voluntaris dels àmbits social, educatiu, sanitari i altres. Aquest postgrau «tracta d'acompanyar la persona que pateix i viu en una situació de crisi o dificultat per tal que sigui capaç de detectar i trobar eines i habilitats pròpies que li permetin superar les dificultats», expliquen des de la Facultat.

Més informació: <https://www.peretarres.org/facultat/masters-propis/counselling>.

Postgraus en reptes globals

La Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés-URL ofereix el postgrau *Reptes globals, desenvolupament i acció comunitària*, que, segons indiquen, permet «construir una visió actualitzada de la complexitat de la realitat global actual per poder contribuir-hi a partir de l'anàlisi de les diverses visions sobre el desenvolupament. També permet desenvolupar una perspectiva global i eines efectives sobre l'acció humanitària».

Una variant d'aquest postgrau és *Reptes globals: geopolítica, desigualtats, medi ambient, drets humans i diversitat cultural*, adreçat a «adquirir una visió actualitzada, interdependent i complexa de la realitat internacional, de les diverses transformacions que s'estan produint, així com dels principals

reptes globals compartits. En l'anàlisi també es prenen en consideració la varietat de processos socials, experiències i aprenentatges de diverses realitats internacionals», sostenen des de la Facultat.

Per últim, el postgrau *Desenvolupament i acció comunitària: gènere, minories i migracions* habilita «per poder comprendre i analitzar les diverses visions sobre el desenvolupament, incloent-hi perspectives com ara de gènere o migracions, i adquirir una visió global sobre l'acció humanitària i els seus fonaments».

Curs Fonaments per a una cultura de la reconciliació

El centre d'estudis dels jesuïtes a Catalunya, Cristianisme i Justícia, ha preparat el curs *Fonaments per a una cultura de la reconciliació* en el context d'un món amb «múltiples fractures de tipus social, polític i ambiental que necessiten ser recosides». El curs, coordinat per Joan Carrera, proposa la reconciliació (una tasca personal, ètica i política) «per recrear aquelles condicions humanes que fan possible el desenvolupament integral de la vida social, a contracorrent de l'actual cultura hegemònica de l'exclusió, el descartament i el triomf del poder i la força sobre les víctimes».

El curs consta de sis sessions en dijous d'octubre i novembre (a partir del 17 d'octubre). Més informació: cristianismeijusticia.net.

Curs de Transformació Social i Ciutadania Crítica

«Una invitació a formar-se en totes aquelles eines que ens ajuden a comprendre els canvis socials i polítics que s'esdevenen en el nostre món globalitzat.» Cristianisme i Justícia proposa un itinerari formatiu i de compromís en la justícia amb el *Curs de Transformació Social i Ciutadania Crítica* que coordina Ignasi Escudero i coorganitza amb entitats del sector social dels jesuïtes.

Els organitzadors s'adrecen especialment a aquelles persones «que vulguin fer una anàlisi crítica de la realitat però que no es conformin només amb les dades o el relat oficial, sinó que busquin enfocaments alternatius que toquin també la fe, les conviccions, les opcions de vida...». El curs es farà en sis sessions a partir del 18 d'octubre.

SABER ESCOLTAR

Chesterton i el bisbetó

El títol d'aquest article és d'un escriptor molest, perquè s'ha fet enrere la causa de beatificació de Gilbert Keith Chesterton. Estava molt il·lusionat; ara se sent desolat, perquè s'ha determinat no obrir aquesta causa de beatificació.

Creu que no és just, perquè fou un convertit que escriví i donà testimoni a favor de l'Església. Diu que s'havia d'haver aprofitat l'ocasió d'enaltir la santedat d'un gran escriptor i que es sobrepassés el fet de molts escriptors sants místics, teòlegs o apologetes. «Beatificant Chesterton s'enlairava, per primera vegada, un escriptor profà que es desenvolupava en les batalles del món, a les quals s'apropava amb sensibilitat d'artista, però també amb una clarividència que li permetia escodrinyar el seu rerefons.»

Aquest escriptor va llegir al setmanari *Alfa y Omega* que el «bisbetó» que estudiava el cas havia dit que Chesterton no seria beatificat i feia servir unes raons mesquines per a aquesta acció. Pensa que potser aquest bisbe desconeix la magna obra de Chesterton.

«És possible una fama de santedat més gran i un miracle més gran que la transformació de les persones a través de les paraules?» Chesterton té una gran obra adreçada a molts. «Era tan genial que sabia convertir l'Evangeli en un conte de fades i la teologia en una novel·la d'aventures a través de la seva santíssima literatura.»

Chesterton nasqué a Londres el 1874 i hi morí el 1936. Era un personatge d'esperit independent i molt original. Els seus escrits tenien cert

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

aire polèmic que quedava equilibrat amb l'humor. Escriví contra l'error del racionalisme amb el sentit comú i la fe, criticava la civilització industrial i el capitalisme. El llibre *Ortodòxia* explica la seva història espiritual que el portà l'any 1922 a ingressar a l'Església catòlica. Tenia la dèria de poder-se confessar. A més de llibres d'assaig, va escriure novel·les, el protagonista de les quals és el pare Brown. Recomano el llibre *Ortodòxia* i altres novel·les i assaigs.

Chesterton va ser un convertit que va donar testimoni a favor de l'Església

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Fins fa poc no tots gaudíem de vacances. Els estudiants, sí. El meu pare, també. Procurava aprofitar-les per visitar la família i ensenyar-nos llocs nous. Servia per mantenir l'amor i créixer espiritualment. Més tard es va estendre el privilegi i era freqüent que molts cristians ho aprofitessin per practicar exercicis espirituals. Buscaven la tanda que estigués a l'abast i hi anaven.

Els estudiants que pertanyíem al moviment escolta miràvem d'aconseguir que se'ns concedís poder anar a un campament. Jo ho vaig aconseguir per haver aprovat l'Examen d'Estat, culminació dels set cursos de batxillerat. Avui les coses han canviat. Els campaments o les colònies ja no es demanen, són els pares els qui hi envien els seus fills.

A PROPÒSIT DE...

Vacances

No condemno aquesta pràctica, la pega és que esdevinguin una cosa semblant a les «joguines educatives».

Els adults disposen, generalment, de trenta dies. Uns miren de relaxar-se a la platja o a la muntanya; d'altres es distreuen viatjant. Ens preguntem: «On les passaràs?» No com, ni amb qui. Viatjar exclusivament per veure. No és gaire exigent. Descans físic o mental, opció legítima.

Ara bé, les vacances faciliten l'enriquiment espiritual. Potser no el descans, però sí el gaudi. Veure

Les vacances faciliten l'enriquiment espiritual

i interessar-se pels seus habitants, amb els qui mirarem d'entrar en contacte, conèixer les seves vides, compartir i iniciar potser una nova amistat.

Guy de Larigaudie deia: «M'he passejat pel món com en un jardí tancat per un mur. He dut l'aventura d'un extrem a l'altre dels cinc continents i he vist acompanyats, un rere altre, tots els somnis de la meua infància. El parc de la vella mansió del Perigord, on vaig fer les primeres passes, s'ha eixamplat fins als límits de la terra i he jugat sobre el mapamundi el bonic joc de la meua vida. Per tant, els murs del parc no han fet res més que retrocedir i jo continuo engabiat. Però arribarà un dia en què podré cantar el meu cant d'amor i d'alegria. Totes les barreres cauran i posseiré l'Infinit.»

Qui pensa així?

Vida eclesial

Aquesta setmana us informen de les reformes del Banc del Vaticà, Noemí Cortès reflexiona sobre Catalunya, encara cristiana?, descobrim el santuari de Chimayó i Teresa Solà ens acostava a la Bíblia

S'hi introdueix la figura d'un auditor extern

El Papa renova els estatuts del Banc del Vaticà

El papa Francesc ha renovat, a través d'un quirògraf, els estatuts de l'Institut per a les Obres de Religió (IOR), conegut com el Banc del Vaticà. La finalitat de l'institut continua sent la mateixa: «Garantir la custòdia i administració dels béns mobles i immobles transferits o confiats a l'institut per persones físiques o jurídiques i destinats a obres de religió o caritat.»

Una de les principals novetats és la introducció d'un auditor extern, que pot ser una persona física o una empresa, per auditar els estats financers d'acord amb les normes internacionals reconegudes. Per tant, els òrgans de l'institut ja no inclouen els tres auditors interns, els càrrecs dels quals eren sempre renovables.

L'auditor extern és nomenat per la comissió de cardenals a proposta de la Junta de Superintendència i desenvolupa les seves funcions per un període de tres exercicis econòmics consecutius, renovable una sola vegada. És responsable de l'auditoria legal dels comptes: expressa «la seva opinió sobre els estats financers de l'institut en un informe especial», «examina tots els llibres i documents comptables», «rep de l'institut i li pot demanar qual-

sevol informació que pugui ser útil per a les seves activitats d'auditoria».

Així mateix, s'hi detalla que els òrgans de l'institut són la Comissió Cardenalícia, el Prelat, el Consell de Superintendència i la Direcció.

Sobre la Comissió Cardenalícia, explica, està constituïda per cinc cardenals nomenats per cinc anys pel Papa, renovables en una ocasió. La missió d'aquesta comissió és «vetllar la fidelitat de l'institut a les normes estatutàries segons la modalitat prevista per l'estatut».

El Prelat és nomenat per la Comissió Cardenalícia i «continua l'activitat de l'institut, participa en qualitat de secretari a les reunions de la Comissió i assisteix a les reunions del Consell de Superintendència».

El Consell de Superintendència és el responsable de l'administració i gestió de l'institut, així com de la vigilància i supervisió de les seves activitats a l'àmbit financer, econòmic i operatiu. Està constituït per set membres, nomenats per la Comissió Cardenalícia, els quals restaran en el càrrec durant cinc anys i poden ser renovats en una ocasió.

Dh catòlico

ESGLÉSIA EN SORTIDA

El valor dels diners

Aquests dies de trencacoscles polítics em preguntava el meu nebot la diferència entre partits. Resposta complexa i per suar. Després d'esbossar un mapa ideològic, hi ha un discurs pràctic que és el fonament material de la realitat: els pressupostos, és a dir, en què gasten els diners els partits polítics.

Els diners, tan humans i tan del Cèsar, no es mantenen aliens al que pensem ni a la nostra espiritualitat, ni a Déu: «Diga'm en què gastes els diners i et diré —en part— qui ets.»

Per això és important la renovació dels estatuts del Banc del Vaticà que ha fet el papa Francesc amb l'entrada d'un revisor extern que n'audités els comptes. Hi ha camí per fer encara en el terreny econòmic de la institució vaticana. L'ètica, en l'era del consum, es manifesta en què gastem i en el per a què. Els diners no són excloents de l'espiritualitat o la fe perquè hi ha una manera d'entendre els diners i de gastar-los cristianament, de ser honest en els comptes. El cristià dona sempre més valor a la persona que als diners. Difícil, oi? Revolucionari? Anticapitalista, potser? Deia Benet XVI: «L'economia i les finances no existeixen per si soles, són només un instrument, un mitjà. La seva fi és únicament la persona i la seva plena realització de la dignitat i aquest és l'únic capital que val la pena salvar.»

La Direcció està formada pel director general i un possible sotsdirector, nomenats pel Consell de Superintendència amb l'aprovació de la Comissió Cardenalícia. El director general, que pot ser nomenat per temps indeterminat o determinat, és responsable de tota l'activitat operativa de l'institut i respon davant del Consell de Superintendència.

Segons els nous estatuts, la substitució d'un membre pot tenir lloc, no tan sols en el cas de defunció, sinó també quan «quedi incapacitat o cessi prematurament en el seu càrrec per qualsevol motiu».

En la reforma s'ha inserit un paràgraf sobre el personal per tal de tancar una llacuna que hi havia a l'estatut anterior dels funcionaris: «Tots els empleats de l'institut, en constància de relació de treballador, tenen l'obligació d'exclusivitat de feina: no podran exercir cap altra activitat administrativa i/o consultiva, ja sigui remunerada o gratuïta, ni fer cap activitat comercial, ni participar de cap manera, ni dins ni fora de l'Estat de la Ciutat del Vaticà.» «Tots els treballadors han d'acomplir amb el Codi d'Ètica aprovat pel Consell Supervisor.»

Segons els nous estatuts, la substitució d'un membre pot tenir lloc no tan sols en el cas de defunció

Sí, Catalunya és encara cristiana

NOEMÍ CORTÈS I ROCA

Presidenta de la Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya (IBEC)

Catalunya ha estat un territori molt desitjat per a les diferents cultures i tradicions: la seva situació estratègica, propera al mar i en el moment en què les fronteres ja havien estat ben marcades també en una situació de país fronterer amb altres països i cultures, unes terres de cultiu pròsperes, i l'entrada de mercaderies i de comerç tant per mar com per terra, feien de la nostra Catalunya actual un lloc apropiat per viure i assentar-s'hi totes les cultures. Les cultures grega i romana es van establir a casa nostra i van ser tan importants que encara continuem tenint veritables meravelles i records del pas d'aquestes civilitzacions per casa nostra. El mateix passa amb la invasió dels àrabs: Catalunya no va perdre la seva força cultural ni comercial i més tard, amb la reconquesta dels visigots i de cultures que van arribar a casa nostra procedents del nord i que van escampar les idees del cristianisme, Catalunya es va anar nodrint de maneres diferents de pensar, de viure i de sobreviure sense perdre mai la seva identitat. L'entrada de noves idees al segle XVI amb la Reforma fa que una altra vegada Catalunya sigui el focus de nous aires de modernisme i renovació i que malgrat els esforços que hi va haver per amagar-los i fer-los desaparèixer no va ser possible. Els anys van anar passant i malgrat les prohibicions i les persecucions que les idees de la Reforma protestant va sofrir, va aconseguir sobreviure.

El període del franquisme i amb el paper de l'Església catòlica al davant, no va ajudar a millorar la visió que tenia una bona part de la societat del cristianisme; els que manaven apareixien sempre acompanyats del poder religiós catòlic,

Hem anat revestint aquesta manera de sentir anticristiana d'un fals laïcisme, per tal de no atacar l'arrel del problema

fent que aquests anessin sempre de bracet. En el camp de l'educació les escoles que depenien de l'Estat havien quedat relegades i, al contrari del que havia passat durant la República, la seva qualitat era molt minsa i les bones escoles, en gran part, estaven en mans de diferents «grups» de l'Església catòlica, i la resta de minories religioses eren perseguides o en algun cas tolerades, fins i tot, les diverses branques del cristianisme.

Ja a l'època de la Transició, tot i anar suavitzant-se la situació, tant a Espanya com a Catalunya, els governants continuaven apareixent sovint al costat de l'Església catò-

lica. Tot això va portar a un grau de desencantament vers el cristianisme que encara ara arrosseguem. Com freqüentment passa, el poble es torna «anti» a tot allò que desprèn una aroma de religió i especialment de cristianisme, les males praxis porten conseqüències i han afectat el més bàsic i necessari de la nostra societat, l'educació i la cultura. S'ha volgut apartar de l'ensenyament tota la cultura religiosa, i això està portant a un greu desconeixement que afecta per comprendre moltes vessants de la nostra cultura que tenen unes arrels religioses o bíbliques, com pot ser l'art en totes les seves expressions: la pintura, l'escultura, l'arquitectura, la música... i que també afecta en el coneixement de les tradicions populars de casa nostra: els pastors, les caramelles...

Hemanat revestint aquesta manera de sentir anticristiana d'un fals laïcisme, per tal de no atacar l'arrel del problema. Les persecucions per part dels estaments polítics i religiosos del moment no van fer que els protestants desapareguessin; els tancaments de les esglésies no van fer més que reforçar la fe; la prohibició de l'escolarització dels infants protestants per falta de fe de baptisme no va impedir que estudiessin; ni la necessitat de construir cementiris anomenats «dels dissidents» no va impedir enterrar a aquells qui morien sota la fe protestant, per tant, estic plenament convençuda

que el cristianisme és plenament vigent en el nostre país.

Els mitjans de comunicació fan més èmfasi en tot el que és escandalós i sensacionalista, també en el tema religiós. I això em porta a pensar que un dels motius pels quals el cristianisme està perdent força és perquè no ens hem plantejat seriosament la necessitat de fer veure als nostres conciutadans que els cristians vivim la fe en tot moment. A la nostra societat i per ambdues parts, s'ha procurat separar la fe de la vida quotidiana. Això no és possible! Ser cristià és viure-ho en cada situació, en cada instant de la nostra vida. Ser cristià implica molt més. Moltes lluites pels drets humans han anat de la mà de líders religiosos, com és el cas del Dr. Martin Luther King. Cal mostrar als altres els valors del cristianisme: defensar la llibertat, lluitar per ser tots iguals, estimar als qui ens envolten... cal tornar a l'essència del cristianisme. Viure amb fe no vol dir ser una persona avorrida, sense ideals, sense pensament propi, el contrari, ens ha de fer lluitadors per denunciar les injustícies vinguin d'on vinguin, per voler una societat justa i millor.

El cristianisme és i continua sent present a casa nostra, no podem despullar-nos del nostre passat, de la nostra realitat, del sentiment de molta gent que viu un cristianisme real. El cristianisme millora la vida de les persones. Catalunya és encara cristiana!

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

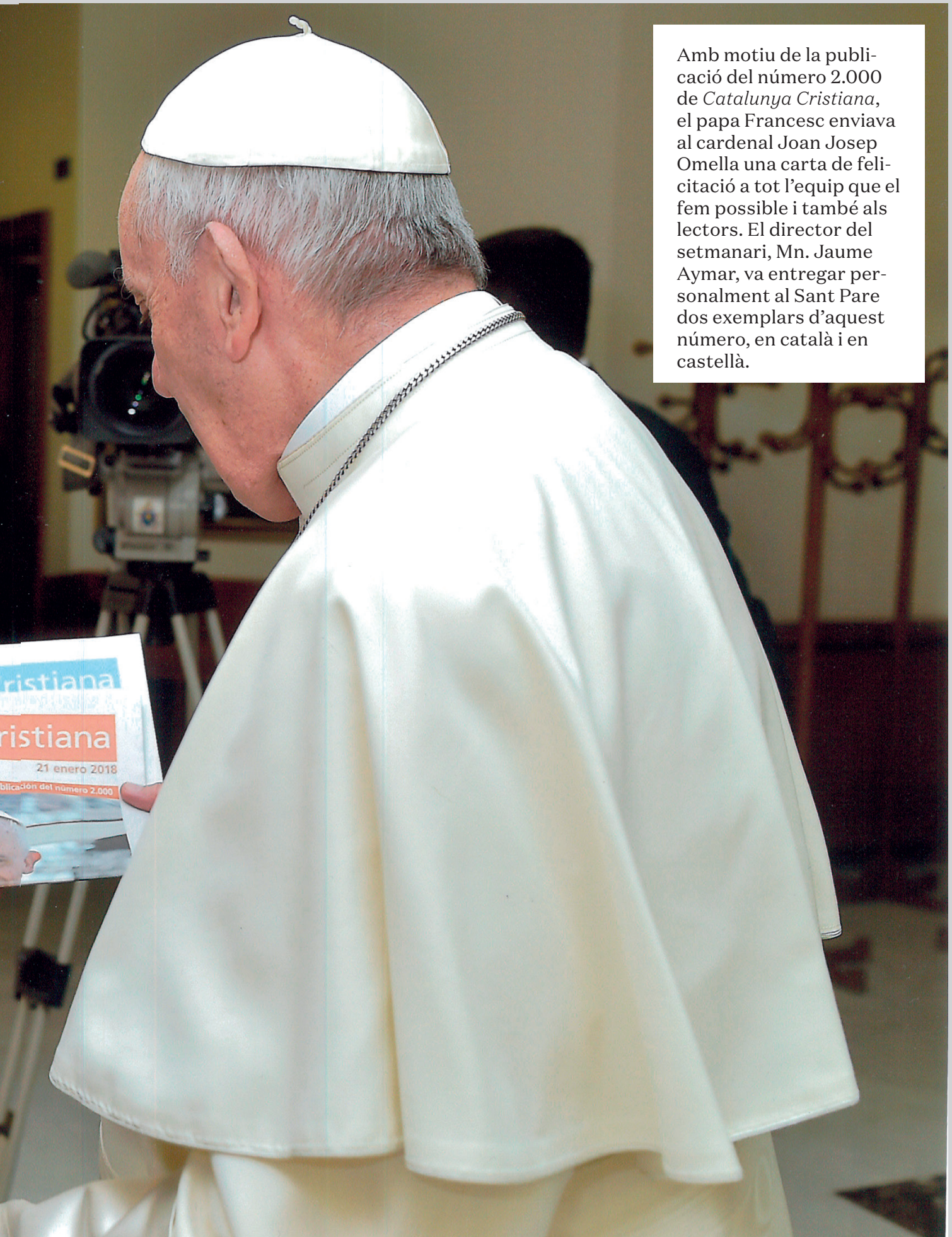
De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

L'Osservatore Romano

Amb motiu de la publicació del número 2.000 de *Catalunya Cristiana*, el papa Francesc enviava al cardenal Joan Josep Omella una carta de felicitació a tot l'equip que el fem possible i també als lectors. El director del setmanari, Mn. Jaume Aymar, va entregar personalment al Sant Pare dos exemplars d'aquest número, en català i en castellà.

VIATGES El Corte Inglés

TURISME RELIGIÓS

Pròximes peregrinacions

Roma

5 dies

Del 29 d'abril al 03 de maig 2019

985€

Extremadura

5 dies

Del 13 al 17 de maig 2019

550€

Andorra + Lourdes

7 dies

Del 27 de juny al 03 de juliol 2019

565€

Lisboa + Fátima + Porto

6 dies

Del 08 al 13 de juliol 2019

895€

Terra Santa

8 dies

Del 08 al 15 de juliol 2019

1.580€

Turquia - Petjades de Sant Pau

9 dies

Del 22 al 30 de juliol 2019

1.590€

Armènia

8 dies

Del 24 al 31 de juliol 2019

1.380€

Polònia - Petjades de Sant Pau

8 dies

Del 07 al 14 d'octubre 2019

1.455€

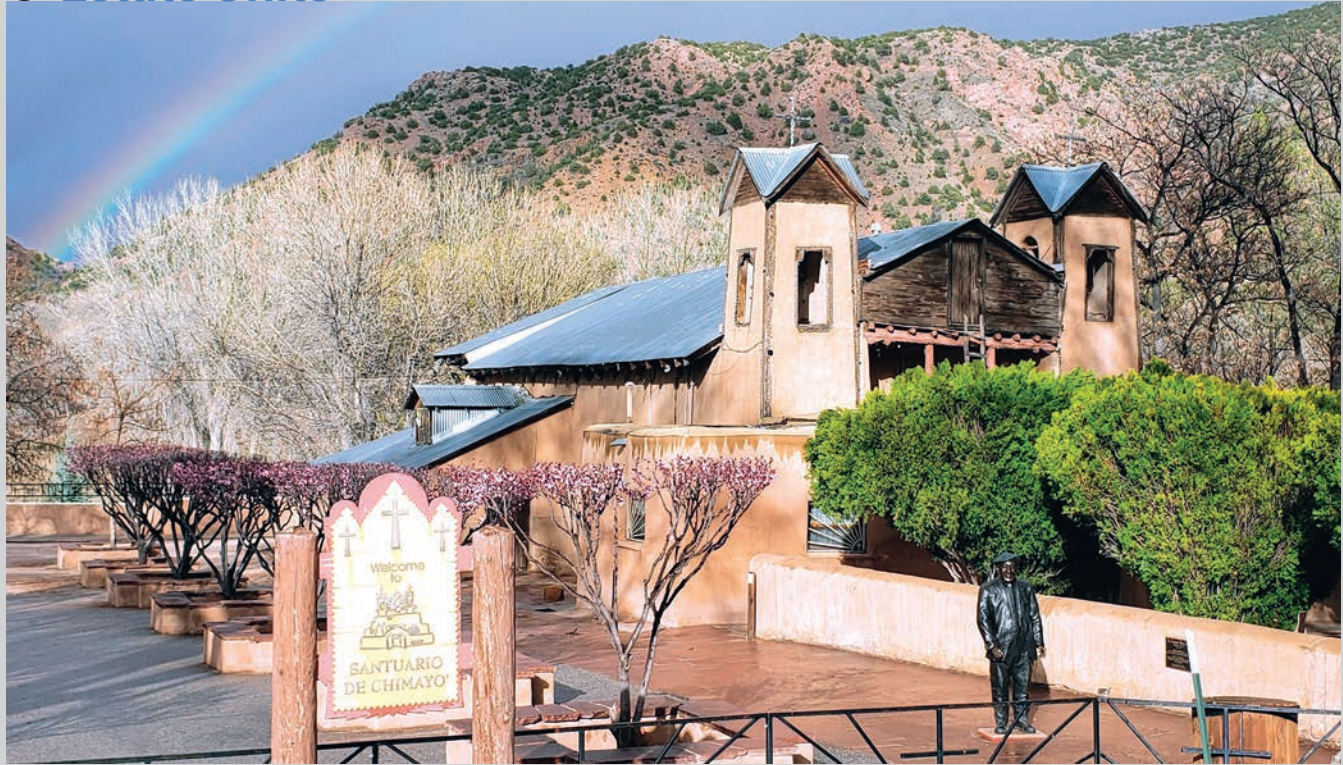
Terra Santa - Advent a Terra Santa

8 dies

De l'11 al 18 de desembre 2019

1.456€

Estats Units

Fills de la Sagrada Família

L'església està construïda en toves de gairebé un metre de gruix

El santuari de Chimayó, un far espiritual a Nou Mèxic

JOAN PALLARÈS-PERSONAT
Redacció

No és ni Lourdes ni Fàtima, tampoc els santuaris americans de Guadalupe o Aparecida, però Chimayó, amb tres-cents mil romeus l'any, és el centre de pelegrinatge catòlic més important dels Estats Units. Força concorregut en festivitats assenyalades com la Setmana Santa, quan s'assoleix els trenta mil visitants.

Ubicat a una quarantena de quilòmetres al nord de la seu de l'arxidiòcesi de Santa Fe, a la Sierra de la Sangre de Cristo, de reflexos vermellosos, el nom de Chimayó ve del *tano* o llengua dels *tewa*, «tsi mayoh», turó de llevant, muntanyes en les quals no és estrany trobar neu a l'hivern.

Els orígens es perden al segle XVII, però és cap al 1816 quan es construeix l'església actual en terrenys de la família Abeyta. Des del 1929 és propietat de l'arquebisbat, declarada Monument Històric Nacional el 1970, i regentada des del retorn de sacerdots a l'indret pels

Fills de la Sagrada Família.

L'església fa divuit metres de llarg i més de set d'ample i està construïda en toves de gairebé un metre de gruix, envoltada per un pati emmurallat. Les portes de fusta són originals, de principis del segle XIX. S'hi venera el Crist de Esquipulas, d'estesa devoció i origen guatemalenc; hi ha també la saleta d'*el pozo*, on els peregrins agafen terra beneïda, objecte de devoció a la qual s'atribueixen virtuts guaridores; i una sala plena d'exvots, amb objectes a l'estil dels que veiem als nostres santuaris.

Hi acudeix la gent per la diada

És el centre de pelegrinatge catòlic més important dels Estats Units

del Sant Crist d'Esquipulas, el diumenge més proper al 15 de gener, o el Dijous i Divendres Sant, igualment per Sant Jaume, o el diumenge més proper. Constantment al llarg de l'any són molts els pelegrins que hi arriben a peu, en romiatge, des de punts allunyats, com la capital de l'estat, Alburquerque, a uns 150 quilòmetres.

Del santuari s'expliquen moltes guaricions. Com a exemple d'aquesta devoció podem dir que l'argila beneïda del pou s'ha de reposar constantment i que es calcula que s'arriben a emportar unes trenta tones cada any.

Si atenem als orígens llegendaris, segons les fonts, uns expliquen que abans de l'arribada dels espanyols els indis acudien a aquest lloc on hi havia una font guaridora. Una altra bella llegenda és la del sant crist trobat a l'indret i que retornava contínuament quan se l'emportaven, fins que la família Abeyta va erigir l'església. Sigui com sigui, història o llegenda, la devoció és ben viva i els Fills de la Sagrada Família regenten aquest santuari que, a ulls de la nostra imaginació, en una terra ben poc coneguda, ens apareix com un indret remot, llunyà, ple de mites del *Far west* i testimoni de llavor missionera al pas dels segles.

ANÀLISI

«...el que jo vull és amor i no sacrificis» (I)

TERESA SOLÀ
 Doctora en Teologia
 bíblica i Filosofia

«...el que jo vull és amor i no sacrificis...» Amb aquestes paraules, que es troben en Ossees 6,6, el profeta posa la deguda distància entre la religió d'Israel i el culte a Jahvè, i les religions politeïstes de les cultures veïnes, de l'antic Pròxim Orient, que practicaven la prostitució sagrada, amb l'agreuïant derivat de sacrificis humans, com a culte als seus déus i deesses. El text però, no acaba aquí, sinó que continua dient: «...coneixement de Déu i no holocaustos.» És així, Jahvè, el Déu d'Israel, no vol la mort, mes tampoc vol la hipocresia que es deriva, sovint, de l'home que es fa dir creient, però que el seu cor i els seus actes resten allunyats de Déu perquè estan allunyats del proïisme.

La Bíblia en coneix uns quants d'aquests homes i dones, no cal anar gaire enllà. Un exemple prou conegut i proper és el del profeta, o més ben dit, antiprofeta, Jonàs. Aquesta figura bíblica, que sovint ens provoca un somriure i un cert sentiment paternalista, exemplifica una tipologia humana força estesa on la supèrbia, la fatuïtat i la rutina, fan de l'home un ésser incapaç d'estimar, i de veure i viure amb profunditat la realitat de la vida, i li provoca, pel costum, un tancament que el porta a una duresa de cor («...escoltareu però no entendreu, mirareu però no comprendreu...», Is 6,9; cf. Rm 2,5) vers els altres i vers Déu. Isaïes en fa una denúncia enèrgica: «Ai, nació pecadora, poble carregat de culpes raça de malvats, fills corruptes! [...] Perquè m'oferiu tants sacrificis? Estic embafat d'holocaustos de xais [...] Quan alceu les mans per pregar, em tapo els ulls per no veure-us; ni que allarguésiu les oracions, jo no us escoltaria [...]» (Is 1,4.11.15).

No és en va que l'autor sagrat posi en boca de Jonàs, a mode de retret cap a Déu, una de les afir-

macions vertebradores i més repetides de l'AT: «Sabia que ets un Déu compassiu i benigne, lent per al càstig i ric en l'amor, i que es desdiu de fer el mal [...] Més em val morir que viure» (Jo 4,2). Aquest fragment, tan citat en altres llibres, de la solemne perícopa del Sinaí, és la secció més important del Pentateuc que exhibeix més rellevància i solemnitat teològica, i s'emmarca en el context general d'Èxode 34,1-9. Tanmateix, el llibre de Jonàs no acaba aquí, sinó que les últimes paraules que Déu adreçarà al profeta seran una profunda reflexió sobre el sentit de la justícia, del perdó i la compassió: «...i jo no havia de plànyer Nínive [...] on viuen més de cent vint mil persones que no distingeixen el bé del mal, a més de tant de bestiar?»»

La Bíblia expressa la bondat de Déu i de les seves obres ja des del

La Bíblia expressa la bondat de Déu i de les seves obres ja des del primer llibre de l'AT

Cathopic

primer llibre de l'AT, que és el Gènesi amb els relats de la Creació, concretament el primer relat (Gn 1,1-2,4a) quan ens diu: «...i Déu veié que era bo» (en un sentit d'harmonia i perfecció segons el disseny diví), fins l'últim dels seus llibres, amb què es clou el text sagrat, l'Apocalipsi: «...que l'home bo no deixi de fer el bé i l'home sant que continuï santificant-se [...] Que la gràcia de Jesús, el Senyor, sigui amb tots vosaltres»; (tot evocant aquelles paraules del Levític 11,44 i 19,2). I ho expressa no només a través d'una amplíssima diversitat de textos repartits al llarg de la Bíblia, també a través d'una rica i variada semàntica.

Aquesta profusió de vocabulari enriqueix el camp significatiu: misericòrdia, benvolença, compassió, amor, fidelitat, perdó, benignitat, bondat, justícia, etc. Tota aquesta riquesa de matisos poden ser abraçats sota un comportament unificador i un terme

comú: *hēsēd*, traduït sovint per amor dins un sentit ampli de bondat. Un terme d'origen incert i de difícil glossa que els grecs, en la versió dels LXX, traduiran per *agāpe*, i el Nou Testament sabrà recollir en el seu sentit apropiat traspassant la frontera de l'individualisme, especialment en la ploma joànica.

Més enllà de la teoria sobre aquesta abundància de vocabulari, i tenint com a rerefons aquell principi sempre present en el món semític de correlació entre paraula i acte, paga la pena aturar-se en tres matisos del terme *hēsēd*: amor, misericòrdia i justícia, en tant que expressions dinàmiques de la bondat. Dit d'una altra manera, la bondat com a manera de ser, es tradueix activament en la persona bona practicant l'amor, la misericòrdia i la justícia vers el feble, el pecador, etc.

La fe de l'AT no coneix a Déu en el seu si transcendent, sinó a través de l'encontre amb l'home i amb el món, per tant, en la història: és humà i encarnat, els seus protagonistes formen part de la història humana, i en les seves afirmacions sobre Déu, l'AT es presenta com un llibre que interpel·la. D'aquesta manera en la resposta que Déu espera de l'home interpel·lat, mitjançant les decisions racionals i emprant amb gratitud els dons rebuts, es manifestarà la naturalesa mateixa de Jahvè, quedant palès com és el Déu que està en relació amb Israel, a la vegada que l'home es reflectirà com un mirall en la seva resposta: «[...] Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, soc sant» (Lv 19,2).

La vida de l'home no es belluga únicament en l'esfera religiosa, sinó que en forma part amb la vida diària, el treball, la vida familiar, les amistats, les relacions humanes a tots els nivells, en una paraula: el quotidià; i sovint cal prendre decisions sense que l'esfera de Déu indiqui cada pas, també aquest caràcter secular es reflecteix en l'AT, d'aquí que l'Antic Testament sigui un llibre tan humà, en el sentit que tot passa i s'esdevé a través de l'home; i també, en aquest àmbit, se li planteja a l'home la justa valoració de les coses i un comportament en acord amb aquesta valoració: amor-bondat més enllà dels ritus sacrificials.

Foto: La bondat es tradueix activament en la persona bona practicant l'amor, la misericòrdia i la justícia.

SIGNES D'AVUI

Vendre patrimoni religiós

Sor Lucía Caram va publicar el 7 d'agost aquest tuit: «acte 1r: "Estimats religiosos: els convents buits no han de servir a l'Església per transformar-los en allotjaments i guanyar diners, perquè no són nostres, són per a la carn de Crist, que són els pobres" @Pontifex_es; acte 2n: els convents es venen i esdevenen hotels de luxe.» Un tuit difícilment pot entrar en la complexitat d'un problema, però sí que pot apuntar-lo amb encert, com és el cas.

Diferents criteris conflueixen en la presa de decisions econòmiques feta per una congregació religiosa. A determinades zones del món, la crisi de la reducció condueix al despreniment. Com s'afronta? Luigino Bruni va tenir una intervenció molt interessant al seminari «Economia,

gestió i carismes» (Castelgandolfo, 2009) titulada: *No tenen vi. Una lectura de la relació entre els carismes i les seves obres econòmiques*. En selecciono només un fragment: «Un cop que hem comprès, junts i amb el discerniment apropiat, que una obra determinada ha de morir, si volem ser fidels al carisma d'aquella obra, no pot morir... sense més. Cal fer tot el necessari per buscar i trobar el sentit carismàtic d'aquella mort, és a dir, cal entreveure una resurrecció després de la mort de l'obra. Si no podem entreveure almenys la possibilitat d'una resurrecció, és molt

Hi ha el risc de cercar sobretot la supervivència o el guany

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

probable que això sigui senyal que aquella mort no és carismàtica, segons la vocació específica de l'obra. És una mort sense més.»

No sempre es té com a criteri prioritari la vitalitat del carisma a l'hora de prendre decisions econòmiques. L'economia ha de ser tinguda en compte, però no és l'últim criteri ni el més important. Tant val per a un convent, un col·legi concertat o un monestir contemplatiu. Hi ha el risc de cercar sobretot la supervivència o el guany, exempts del carisma. Més encara. Si una congregació tingués els dies comptats, no pot extingir-se al marge del carisma. En els metres finals no es pot abdicar de les finalitats d'una fundació. Les decisions són complexes, però els criteris han de ser clars.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

De vegades penso que Déu m'ha regalat tants anys de vida perquè pugui entendre moltes coses abans de conèixer la veritat completa...

Recordo els anys de la meva infantesa, allà a la part privilegiada de la ciutat, sense conèixer l'altra riba, l'altra ciutat encara més diferenciada de l'actual. Per a una nena no hi ha gaire més que el seu entorn. I Barcelona a l'estiu es buidava en el meu entorn, mentre les torres d'altres llocs s'omplien de nosaltres, els estiuejants.

Ara tinc la sort de conèixer i estimar l'altra ciutat, la que no es buida a l'estiu, sinó que encara té més atapeïts els carrers, per la calor dels pisos superpoblats en pocs metres quadrats.

Avui, després de visitar, a la part alta de la ciutat, a l'hospital on passa

FINESTRA A LA VIDA

Les dues ciutats de l'estiu

dies i més dies al seu llit una dona del meu barri actual, contemplo a través de la finestreta de l'autobús urbà, una ciutat fantasmagòrica. Buits els carrers, tancats molts del establiments amb el rètol «tancat per vacances» i les voreres —en altres èpoques de l'any plenes de nens amb uniformes de col·legi, minyones del servei domèstic amb els gossos o els carretons de la compra, executius que arriben de la feina— ara estan desèrtiques i silencioses.

Quan el meu autobús s'acosta a Ciutat Vella, a la ciutat superpoblada, als carrerons que mostren ostentament la roba estesa com un termòmetre per esbrinar quants llogaters omplen aquells pisos de pocs metres quadrats, m'adono que visc en una altra Barcelona. Els carrers ja no estan buits ni silenciosos, sinó plens de

nens que juguen, joves que parlen i fumen a les cantonades, dones que tornen de la compra o de passejar les seves mascotes. Tot és vida, i fins i tot, crits i rialles que sovint amaguen moltes penes i algunes tragèdies.

Al vespre, la ciutat allarga els dies gairebé fins a la matinada i els carrers continuen plens fins i tot d'infants que no tenen un horari imposat pels pares com a l'altra banda de la ciutat.

Des del llit estant, sento l'enrenou dels carrers i, de tant en tant, baralles, crits, persecucions... I sento una immensa tendresa per la meva gent.

Tot és vida i fins i tot crits i rialles que sovint amaguen penes i tragèdies

Esglésies i santuaris de la Cerdanya (i III)

Mare de Déu dels Àngels de Llívیا

EDUARD BRUFAU

Fotos: Agustí Codinach

Al cor del Pirineu català, la comarca de la Cerdanya està esquitxada de centenars d'esglésies i ermites, la majoria romàniques. En trobem des del fons de la plana fins als racons més boscosos de la serra del Cadí. En aquesta ruta visitem el santuari de la Mare de Déu de Talló, Sant Domènec de Puigcerdà i Santa Maria dels Àngels de Llívía. L'estiu vinent continuarem amb una segona tongada per aquesta comarca de muntanya.

Santa Maria de Llívia,
al bell mig de la
Cerdanya.

Per arribar a Llívia, envoltada de territori francès, hem de creuar dues vegades la frontera. Enlloc, però, no hi ha res que ens indiqui que passem d'un estat a un altre: a banda i banda els mateixos prats, la mateixa parsimònia elegant dels cavalls que pasturen, i les mateixes orenetes que reflen i volen d'ací d'allà molt per damunt dels nostres caps i de les nostres dèries humanes.

L'església de Santa Maria dels Àngels de Llívia es troba a la part més alta de la vila, lluny del brogit de la carretera. Quan hi fem cap ens sorprèn no només les grans dimensions de l'edifici, sinó sobretot l'aire de fortalesa que té: la flanquegen diverses torres perfectament circulars, tan o més velles que la mateixa església, les quals tenen tot l'aspecte d'haver tingut una clara funció defensiva segles enrere. A la banda del campanar, alt i orgullós com un sentinella, veiem

unes excavacions recents que pel que sembla han posat al descobert restes romanes. Llívia és una vila pirinenca d'arrels molt antigues.

Si per fora domina una austeritat quasi militar, per dins l'església és d'una senzillesa dolça i elegant, en bona part gràcies a la volta de creueria, una de les darreres del gòtic tardà del nostre país. La pedra grisa amb què estan bastits pilars i arcs contrasta amb la blancor de la pintura de les parets. Tot plegat confereix a l'església una bellesa simple molt atractiva. Dels diversos elements que hi podem veure, els ulls se'ns en van instintivament cap al retaule major. Sense arribar a la fastuositat d'altres obres del mateix estil, com ara el grandiosos retaule del santuari del Miracle, el de Llívia no ens sembla pas una obra menor. Entre columnes daurades i multitud de caps d'angelets de galtes

rosades i generoses veiem les escenes de la vida de la Mare de Déu, titular de la parròquia. Al mig del retaule, la imatge de santa Maria, d'una factura molt noble.

EL SANT CRIST DELS TRAGINERS

Fem un tomb per les diverses capelles laterals i finalment ens quedem contemplant un Sant Crist molt vell que es conserva en una d'elles, protegit per una vitrina. Pel que sembla és una talla gòtica que ha sobreviscut a guerres, revolucions i arbitraris canvis de frontera. Tenim davant un crucificat sofrent i ensangonat, que sembla doblegar-se dolorosament afeixugat sota un pes insuportable. Quan un el veu no pot fer més que atansar-s'hi amb el desig d'amorosir-li les ferides. Antigament el Sant Crist de Llívia havia estat el

L'interior és d'un refinat gòtic tardà.

protector dels traginers que pujaven els preuats oli i vi de la suau plana del Rosselló a la freda vall de la Cerdanya. Arribats a aquest punt donaven gràcies a Nostre Senyor per haver pogut fer el viatge sense contratemps. Aquells homes i bèsties que havien transportat grans carros carregats fins dalt de tot, s'agenollaven davant d'Aquell que havia carregat el pes del pecat de tots els homes. Els actuals hereus dels traginers quan arriben a Llívia ja no pugen a adorar el Sant Crist, s'estimen més quedar-se als bars de la carretera, potser perquè amb els vehicles que tenen es fa difícil

adonar-se del pes que porten. En sortir de l'església de Llívia veiem les teulades de les cases de Llívia i més al fons la serra del Cadí i la Tossa d'Alp, que com una muralla tanquen pel sud la vall de la Cerdanya. Encara ens queden moltes més esglésies per veure d'aquesta comarca, però ho deixem per l'estiu vinent. Per aleshores ens proposem descobrir ermites i esglésies potser més petites que les que hem vist enguany, però igualment antigues. Totes amarades de l'espiritualitat senzilla i robusta que durant segles ha caracteritzat els pastors i els pagesos ceretans.

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Senyor, doneu-nos més fe!

Benvolguts diocesans. En molts ambients socials, avui, el més corrent és no creure. Sembla com si estés de moda declarar-se agnòstic, no creient o ateu. Molts passen de Déu, de la religió i la moral. Podem considerar diverses formes d'incredulitat. Una, els qui havent-se plantejat seriosament la qüestió de Déu, no han arribat a trobar-lo. Una altra, els qui simplement neguen Déu. Una altra, els que fan el silenci sobre Déu, passen de la qüestió i porten una vida materialista i egoista, com si Déu no hi fos. Encara hi ha els qui fan el mal als altres i pensen que ningú els n'ha de demanar comptes.

Davant aquesta realitat, voldria desvetllar i enfortir la vostra fe. La vostra i la meva, ja que tots en tenim necessitat. Com afirma sant Pau, tots «portem aquest tresor en gerres de terrissa» (2 Corintis 4,7). I hem de vigilar sobre nosaltres mateixos. Saber dedicar una estona a revifar la nostra fe. La vida i els anys porten desgast. Si una malaltia ens fa visitar el metge o ingressar a l'hospital, no hem de fer semblantment per la vida cristiana?

Creure és una aventura espiritual. A vegades, és com un salt al buit. És que la llum de Déu brilla, però en la fosca. És com agafar-te a la mà d'una persona a la que no coneixes gaire, però li fas confiança i et deixes conduir. Hem de procurar conèixer millor Déu, l'Evangeli, la litúrgia. Una fe seriosa i adulta necessita ajudes. Viure la fe és una aventura, perquè estimar sempre comporta un risc. En el cas de la fe cristiana, l'Altre mereix confiança. Déu no falla mai. Nosaltres li hem fallat

moltes vegades. Però Déu estima fins i tot quan nosaltres no l'estimem.

Avui, sobre aquest punt, us proposo reflexionar simplement en els Manaments. Els Manaments de la Llei de Déu no són cadenes, sinó camí de llum i de fe. Quan era petit i anava a «Doctrina», és a dir, a la catequesi de la parròquia, ens deien que els manaments es resumeixen en dos. La Bíblia els exposa amb termes molt vigorosos:

Primer manament: «Escolta poble d'Israel: El Senyor és l'únic Déu. Estima el teu Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces. Guarda al teu cor les paraules dels manaments, inculca-les als teus fills, parla'n a casa teva i anant de camí, quan te'n vagis al llit i quan et llevis» (Deuteronomi 6,4). Aquesta és la veritable identitat de la persona creient. El segon és important com el primer: estimar de cor a tothom, que som germans. Portar amor a casa. Atendre els malalts, vells i tots els que sofreixen. Ajudar els pobres que són víctimes de l'egoisme i les injustícies. Jesús va parlar d'això en una paràbola esplèndida i provocadora: el bon samarità. Davant d'un home malferit per uns lladres, el sacerdot i el levita passen de llarg, perquè pensen que aquell no és el seu problema. Però un samarità, el carrega, li cura i embena les ferides, el porta a l'hostal i paga el que costa la cura.

Resulta, per tant, que l'amor al proïsme és el comprovant de l'autenticitat del fet que creiem en Déu. Per tant, podem dir: «Senyor! Doneu-nos més amor, és a dir, doneu-nos més fe!»

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Viure en cristià

L'estiu ens regala moments de calma que permeten retrobar-nos amb nosaltres mateixos, amb el nostre interior. A la residència habitual o lluny, cal trobar un temps de pregària, de cultiu de l'espiritualitat, un temps per a la lectura i per a la interioritat.

Per combatre l'esgotament que provoquen les temperatures caniculars, us animo que us refresqueu amb alenades de descans en el Senyor. Aquest diumenge us convido a reflexionar sobre les actituds que identifiquen un cristià. Per fer-ho ens endinsarem en el contingut d'una recent catequesi del papa Francesc sobre la vida de la primera comunitat de fidels cristians, que va predicar durant l'Audiència general del darrer dimecres del passat mes de juny.

També cal tenir present que, el 29 de maig d'enguany, el papa Francesc va iniciar un nou cicle de catequesis que ens ajudaran a aprofundir sobre el llibre dels Fets dels Apòstols. El Papa ens recorda de què parla aquest llibre: «Del viatge de l'Evangelí pel món i ens

mostra la meravellosa unió entre la Paraula de Déu i l'Esperit Sant que inaugura el temps de l'evangelització. Els protagonistes dels Fets són realment una "parella" viva i efectiva: la Paraula i l'Esperit.»

Aprofitant les vacances us animo a llegir i a pregar amb el contingut d'aquesta nova sèrie de catequesis del Papa. Pot ser una gran oportunitat per conèixer més a fons els inicis de l'Església i els fonaments de l'acció missionera que ens va confiar Jesucrist ressuscitat abans de tornar al Pare. Tenim la sort que aquestes lectures són al nostre abast a través d'internet.*

Els Fets dels Apòstols presenten l'Església de Jerusalem com el paradigma de la comunitat cristiana, com la icona d'una fraternitat que fascina. El Sant Pare ens diu: «El relat dels Fets deixa que mirem entre les parets de la casa on els primers cristians es reuneixen com a família de Déu, espai de *koinonia*, és a dir, de la comunió d'amor entre germans i germanes en Crist. Veiem que viuen d'una manera precisa: "Eren constants a escol-

tar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries" (Fets 2,42)».

El Papa subratlla les quatre actituds que identifiquen un cristià. Els cristians escolten assíduament l'ensenyament dels apòstols; practiquen unes relacions interpersonals de gran qualitat, també a través de la comunió de béns espirituals i materials; recorden el Senyor a través de la «fracció del pa», és a dir, de l'Eucaristia; i dialoguen amb Déu en la pregària. Aquestes són les quatre petjades d'un bon cristià.

Benvolguts germans, durant els dies d'estiu, si tenim la sort de gaudir d'uns dies de vacances, desconnectem de tot menys de la fe. I, si viatgem, fem-ho seguint aquests quatre punts cardinals que ens proposa el Sant Pare i que mai permetran que perdem el nord.

* Podeu visitar el web de la Santa Seu (vatican.va) i accedir a l'apartat d'audiències. Un cop a dins, podeu començar a llegir-les a partir del 29 de maig del 2019.

COMENTARI DE LA PARAULA

Hi ha últims que seran primers, i hi ha primers que seran últims

GLÒRIA MONÉS

El títol de l'homilia correspon a la darrera frase amb què Jesús clogué l'extensa resposta a una pregunta capciosa que li formularen en el camí de pujada a la ciutat sagrada de Jerusalem, precisament quan anava a enfrontar-s'hi. Hom li havia preguntat: «Senyor, ¿són pocs els qui se salven?» En boca d'un jueu, pressuposa que tan sols els membres del poble elegit, d'Israel, podran salvar-se; el mateix que hem anat repetint fins a la sacietat a propòsit de l'Església. En el Temple no hi havia cap porta denominada «la Porta Estreta», però sí «la Porta Formosa» (vegeu Ac 3,2.10). Fou Jesús qui la designà així, canviant-ne la sumptuositat per l'estretor. Però nosaltres, els creients, li hem retornat l'antiga esplendor... Jesústé una mirada més àmplia que la nostra i que la dels seus correligionaris jueus. Recordem que puja a Jerusalem per encarar-se amb la institució religiosa. Sap molt bé que això li costarà la vida, però no s'acovardeix. Ell fou el primer que entrà per la Porta Ovellera, amb la connivèn-

cia del Porter (figura simbòlica de Déu?), i qui va treure fora totes les ovelles que tenien nom, però que també elles haurien estat sacrificades, com a xais, en l'altar del Temple (Jn 10,2-14). En el moment en què Lluç ho descriu per a l'ex-summe sacerdot Teòfil, de la grandiositat del Temple no en quedava res més que «el mur» de les Lamentacions, del qual en volgué deixar constància quan Jesús va predir la destrucció del Temple, un detall conservat tan sols pel Còdex Beza: «No deixaran pedra sobre pedra en el mur, aquí» (Lc 21,6 Beza). Com a conseqüència del refús de què fou objecte per part del poble d'Israel, moment en què el Cap de la casa va tancar definitivament la grandiosa Porta, però n'obrí una altra, «la Porta Estreta», des d'aleshores, entren a formar part del Regne de Déu tots «els últims que seran primers», vinguts dels quatre punts cardinals seguint les seves petjades, reemplaçant els «primers que seran els últims».

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI RICART
Claretia i biblista

Què vol dir que Jesús ens va deixar un «memorial»? (II)

Perquè aquest «viure en els seus deixebles» pugui esdevenir per a nosaltres font de vida, Jesús vol que el sapiguem present i que el tinguem present, tant en el cor de cadascú com en el cor de les nostres comunitats i grups que s'apleguen en nom seu. Hem de saber-lo present, hem de tenir-lo present, per poder-nos-hi trobar: és aquest el camí que ens connecta amb la Vida. I perquè puguem arribar fins aquesta Vida, Jesús ens demana: «Feu això, que és el meu "memorial"»!

Ens ho ha dit moments abans: «Això és el meu Cos (la meua Vida, Jo), entregat per vosaltres.» Actualment, quan el qui presideix la missa diu aquestes paraules no parteix el pa (perquè no toca encara). Però quan Jesús les va dir durant la Cena, sí que va partir el pa. I «això» volia dir el que Jesús estava fent: partir el pa (símbol de la vida). Per tant, amb aquelles paraules Jesús estava dient: «La meua Vida (Jo) és això (un pa partit), entregat per vosaltres.» El pa partit és el resum que Jesús ens deixà de la seva vida. No només pa, sinó pa partit: aquesta va ser i és la Vida de Jesús. Per tant, això vol dir: partir la vida, donar la vida, viure com Jesús va viure.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYA
CRISTIANA.CAT

Diumenge XXI de durant l'any

Lectura primera

Is 66,18-21

De totes les nacions portaran els vostres germans

Lectura del llibre d'Isaïes:

Això diu el Senyor: «Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meva glòria, i faré un prodigi enmig d'ells. Després enviaré alguns dels supervivents a les altres nacions, a Tarsís, a Fut i a Lud, a Mòsoc i a Ros, a Túbai i a Javan, a les illes llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meva glòria, i anunciaran la meva glòria entre les nacions. I de totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor. Els portaran a cavall, en carruatges, en lliteres, muntats en mules o en dromedaris, fins a la muntanya santa de Jerusalem, diu el Senyor. Els presentaran tal com els israelites presenten en vasos purs la seva ofrena en el temple del Senyor, i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites.»

Salm responsorial

116,1

Lloeu el Senyor, tots els pobles, glorifiqueu-lo totes les nacions.

R. Aneu, anuncieu l'evangeli per tot el món.

El seu amor per nosaltres és immens, la fidelitat del Senyor durarà sempre. *R.*

Al·leluia

Jn 14,6

Jo soc el camí, la veritat i la vida, diu el Senyor; ningú no ve al Pare sinó per mi.

Lectura segona

He 12,5-7.11-13

El Senyor repta aquells que estima

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, heu oblidat les paraules encoratjadores que l'Esclatua us adreça com a fills: «Fill meu, no desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que estima, fa sofrir els fills que ell prefereix.» És per a la nostra correcció, que sofrim: Déu us tracta com a fills. Perquè, quin fill hi ha que el seu pare no corregeixi? La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa, però més tard, els qui han passat per aquest entrenament en cullen en pau el fruit d'una vida honorada. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé.

Evangelí

Lc 13,22-30

Vindrà gent d'orient i d'occident i s'asseuran a taula en el regne de Déu

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç:

En aquell temps, Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, són pocs els qui se salven?» Ell contestà: «Correu, mireu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran. Després que el cap de casa s'haurà alçat a

tancar la porta, de fora estant començareu a trucar i direu: "Senyor obriu-nos." Ell us respondrà: "No sé d'on sou." Llavors començareu a dir-li: "Menjàvem i bevíem amb vos i ensenyàvem pels nostres carrers." Ell us respondrà: "No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal." Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents quan veureu Abraham, Isahac i Jacob amb tots els profetes en el regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud i s'asseuran a taula en el regne de Déu. Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI I)

TEMPS ORDINARI

(SALTERI: SETMANA 1)

Agost

25. DIUMENGE

Diumenge XXI de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 66,18-21 / Salm 116 / Hebreus 12,5-7.11-13 / Lluç 13,22-30

SANTORAL: Genís, mr.; Josep de Calassanç, prev. i fund.; Lluís de França, rei; Patrícia.

26. DILLUNS

Santa Teresa de Jesús Jornet (MO), Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 1,1-5.8b-10 / Salm 149 / Mateu 23,13-22
SANTORAL: Balduí, monjo; Cesari d'Arles, b.; beat Juníper Serra, prev.; Zeferí, p. i mr.

27. DIMARTS

Santa Mònica (MO), Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 2,1-8 / Salm 138 / Mateu 23,23-26

28. DIMECRES

Sant Agustí (MO), Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 2,9-13 / Salm 138

/ Mateu 23,27-32

SANTORAL: Hermes, mr.; Julià, mr.

29. DIJOUS

Martiri de sant Joan Baptista (MO), Vermell. Lectures: 1 Tessalonicencs 3,7-13 / Salm 89 / Marc 6,17-29
SANTORAL: Adelf, b.; Sabina, mr.

30. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 4,1-8 / Salm 96 / Mateu 25,1-13.

SANTORAL: Fèlix, prev. i mr.; Fiacre, erm.; Joana Jugan, rel. i fund.

31. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 4,9-12 / Salm 97 / Mateu 25,14-30. Tortosa: **Mare de Déu de la Cinta (S), Blanc.** Solsona: **Sant Ramon Nonat (MO), Blanc.**

SANTORAL: Aristides, ab.; Domènec de Val, mr.; Nicodem; Vicenç, Sabina i Cristeta, mr.

El Sant 31 AGOST

Sant Ramon Nonat

L'orde de la Mercè, fundat per sant Pere Nolasc a Barcelona, ha tingut diversos sants catalans. Un dels més populars és sant Ramon Nonat (c. 1300 – c. 1341), que va participar en diverses missions d'alliberament de captius i que encara avui és venerat al santuari mercedari de Sant Ramon, a la Segarra.

La seva vida va començar d'una manera inusual, perquè va néixer per una cesària d'urgència arran de la mort sobtada de la mare. D'aquí el sobrenom de «nonat». Va estudiar a l'escola monàstica de Poblet i més tard va entrar als mercedaris. Com a frare d'aquest orde va estar en diverses comunitats d'arreu de la Corona d'Aragó. Va participar en nombroses operacions de rescat de cristians empresonats al nord d'Àfrica, i es va oferir com a hostatge per ser intercanviat per alguns d'ells. Va morir a Cardona quan anava cap a Roma per ser creat cardenal pel Papa. Molt estimat pel poble, al voltant de la seva tomba es va aixecar el santuari i convent mercedari de Sant Ramon, i va ser canonitzat per Urbà VIII el 1628.

L'altar i el seu ornament

CONSOL MUÑOZ
Superiora general de les
Franciscanes Missioneres

Dins de la Instrucció General del Missal Romà tenim les orientacions per a una celebració correcta de l'Eucaristia. Avui ens fixarem en la part que dedica a orientar sobre el que correspon a l'altar i el seu ornament.

Parlant dels ornaments d'una església en general, ens diu en el n. 292: «L'ornament d'una església ha de contribuir a ressaltar-ne la noblesa i la senzillesa, més que no pas la sumptuositat. Tanmateix, en la selecció dels elements que tenen a veure amb els guarniments, s'ha de procurar l'autenticitat i que serveixin per instruir els fidels i per dignificar tot el lloc sagrat.»

Passant ja a l'altar, pròpiament dit, ens recomana: «S'ha de tenir cura amb moderació dels ornaments de l'altar. Els elements florals han de ser sempre discrets, i s'han de col·locar més aviat a la vora de l'altar i no tant damunt mateix de la taula» (núm. 305).

Sobre aquest aspecte s'ha de concloure que si es posen flors damunt de la taula de l'altar, s'han de situar a les cantonades, perquè no impedeixin la visió del que es fa sobre l'altar. És totalment incorrecte col·locar un centre floral al damunt i al mig de l'altar (encara que sigui cap a la vora), perquè això fa difícil seguir amb la vista el que s'hi està fent i, sobretot, quan l'altar es troba elevat i els de l'assemblea estem en un nivell més baix. Amb això vull dir que l'únic que es pot veure en aquest cas són les flors del centre enlloc dels vasos sagrats i l'esdeveniment de la

consagració. Sort que, després, hi ha l'elevació...

Per això, perquè quedi clar què hi ha d'haver damunt de l'altar per a una perfecta celebració, ens diu la mateixa instrucció en el núm. 306. «Damunt de la taula de l'altar s'hi pot posar, doncs, només allò que calgui per a la celebració de la Missa, és a dir, l'Evangeliari des del començament de la celebració fins a la proclamació de l'Evangeli; i des de la presentació dels dons fins a la purificació dels vasos: el calze amb la patena, el cupó, i si és de menester, el corporal, el purificador, la pàl·lia i el missal. A més, s'han de disposar de manera discreta els objectes que potser s'hagin de menester per amplificar la veu del sacerdot.»

Amb això ha quedat prou explicitat, el que l'assemblea ha de veure damunt de la taula de l'altar durant la celebració eucarística.

Al·locució de l'arquebisbe metropolità Igor, de l'Església grecocatòlica ucraïnesa.

Celebrat el Col·loqui Europeu de Parròquies a Lviv (I)

JOSEP CASELLAS

El cristianisme ha deixat un patrimoni molt valuós a Europa però, sobretot, ha de mirar cap al futur i dur a terme la seva contribució «avui i en el futur amb vista al seu creixement». D'acord amb el missatge que el papa Francesc va adreçar l'any 2014 al Consell d'Europa i al Parlament Europeu, aquesta aportació es concreta en la lluita per la llibertat, la justícia i la veritat, la qual té molt a veure amb la pau.

El combat s'ha de dur a terme enmig dels múltiples «temors» que experimenten molts europeus i plantant cara a fenòmens com el nacionalisme i el populisme. Així ho va afirmar el teòleg austríac Paul Zulehner en la ponència inaugural de la trentena edició del Col·loqui Europeu de Parròquies (CEP), que va aplegar un centenar i mig de persones de tretze països —vint-

i-dues de Catalunya, la delegació més nombrosa— a Lviv (Ucraïna) del 27 de juliol a l'1 d'agost.

A la darrera ponència, el capellà grecocatòlic ucraïnès, i també teòleg, Michajlo Dymyd va parlar de la necessitat de passar d'una Europa entesa com «un projecte tancat» a considerar-la com «un projecte obert». Per fer aquest pas Dymyd creu que és fonamental que l'Església defensi la dignitat humana i doni suport a altres persones i col·lectius en «la difusió dels valors cristians».

A l'altra ponència, pronunciada per l'exegega ucraïnesa Halia Tesliuk, es va analitzar la paràbola del fill pròdig. Tesliuk va presentar el penediment com una restauració de la relació amb Déu. I va subratllar el «fariseisme» i l'«actitud de superioritat» del fill gran, tot i que va precisar que «cadascú es pot identificar amb els tres personatges: el pare, el fill pròdig i el fill gran».

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL

pel Dr. Joan Antoni Mateo

Ressuscitada o Assumpta?

Per què no es parla més de «ressurrecció» de Maria i sí que d'«assumpció»? Tinc amics protestants que diuen que no hi diu res a la Sagrada Escripura. Com puc explicar-los-ho?

Hi ha un principi mariològic fonamental que ens diu que el que Déu ha fet en Maria vol fer-ho en tots nosaltres. També hi ha un altre principi teològic fonamental que afirma que la nostra salvació i glorificació s'ha d'entendre a la llum de la resurrecció de Jesucrist. Això és vàlid per a tothom, inclosa la Mare de Déu. Maria és glorificada i participa anticipadament de la resurrecció del Senyor. *Assumpció* vol dir resurrecció i, prèviament, mort, ja que ningú no pot ressuscitar sense morir. En el Magisteri actual, sobretot formulat per sant Joan Pau II, queda ben clar. L'1 de novembre del 1950, en definir el dogma de l'Assumpció, Pius XII no va voler fer servir el terme «ressurrecció» i posicionar-se pel que fa a la qüestió de la mort de la Mare de Déu com a veritat de fe. El Vaticà II expressa que la Verge Immaculada, «acabat el curs de la seva vida a la terra, va ser portada en cos i ànima a la glòria del cel» (LG, 59). Joan Pau II va ensenyar que el dogma de l'Assumpció estableix que el cos de Maria va ser glorificat després de la seva mort. Mentre per als altres homes la resurrecció dels cossos tindrà lloc a la fi del món, per a Maria la glorificació del seu cos es va anticipar per singular privilegi. El Nou Testament, tot i que sense afirmar explícitament l'Assumpció de Maria, n'ofereix el fonament, perquè posa molt bé de relleu la unió perfecta de la santíssima Mare de Déu amb el destí de Jesús. Maria, perfectament unida a la vida i a l'obra salvífica de Jesús, va compartir el seu destí celeste en ànima i cos. Ella sempre va estar perfectament unida al seu Fill en els misteris de l'Encarnació i Redempció. Quant als obstacles dels seus amics, només poden ser superats si s'abandonen certs condicionants que impedeixen als fills de la Reforma comprendre adequadament la Revelació.

PER ENVIAR CONSULTES
AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

Les fires dels pobles

El meu poble, Hinojosa del Duque, a la província de Còrdova, celebra la tradicional fira de Sant Agustí el 28 d'agost, tot i que per deferència amb els emigrants, que ens acompanyen aquests dies i que aprofiten per assaborir els encants de la seva «*patria chica*», s'avança uns dies, i comença el 23 d'agost, amb el pregó de les festes i la inauguració de l'enllumenat. Són molts els pobles d'Andalusia que celebren a l'agost les seves fires, tot i que amb el decurs dels anys han anat canviant la fesomia. Anys enrere, les fires tenien molt de descans col·lectiu dels nostres pobles, després de culminar les tasques agrícoles, i alhora, els famosos mercats de bestiar, quan els cobles de mules s'en-carregaven d'obrir els solcs per a la sembra i transportar en els carros la collita. Ara, tot és diferent. Els programes traspuen alegria popular, concursos, teatres i espectacles per tot arreu. Ara, les fires dels nostres pobles andalusos tenen molt de «*trobades*» entre els que continuen residint a la seva «*patria chica*» i els que tornen de visita per veure la família i recordar «paisatges i paisanages», al caliu dels records.

Ara, les fires s'obren, com sempre, a petits i grans, però tenen molt de cares noves, de familiars que ens visiten, de caravanes d'altres pobles propers que volen compartir la festa, assaborint altres tradicions.

Cada poble, amb la seva fira, ens crida que la vida és festa. I ens convida a assaborir l'alegria col·lectiva.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Germans preveres

El papa Francesc ha escrit una carta als sacerdots recordant el 160è aniversari de la mort del sant rector d'Ars, patró de tots els rectors del món. S'hi expressa ànim i proximitat als «germans preveres que, sense fer soroll, ho deixen tot per entregar-se en el dia a dia de les seves comunitats, als que treballen a la "trinxera", als qui "donen la cara" quotidianament i sense donar-se importància a fi que el poble de Déu estigui cuidat i acompanyat».

El Sant Pare fa referència al dolor que assumeixen per l'escàndol dels abusos per part d'altres i al deure just de reconèixer amb gratitud l'entrega i la «fidelitat als compromisos concrets» en una societat i una cultura totalment contràries. Els anima a tenir coratge.

Penso que és d'agrair aquest estímul per a qui està en el punt de mira dels mitjans de comunicació, desprestigiats pel passat d'altres.

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat

Per reparar

Cal, com ha apuntat el papa Francesc, molta més força per reparar que per construir, per recomençar que per començar, per reconciliar-se que per estar d'acord. I en això, en el que requereix més esforç, hem d'esforçar-nos amb dedicació especial, per no moure'ns només al ritme que marca l'actualitat o al so d'una mena de moral emocional, que sovint se'n va tal com ve, sense vincles veritables que ens facin comprometre'ns de debò, de manera eficaç i constant, amb aquells que ens necessiten.

JESÚS D. MEZ MADRID
Olot

Inseguretats ciutadana

La inseguretats ciutadana que s'està vivint a Barcelona és evident. Qui més qui menys, per experiència pròpia o d'algú proper, n'ha estat víctima. Experiències gens agradables i no sempre amb final feliç. Ja no està limitada a algun sector de la ciutat, com sempre ha passat a totes les capitals. A qualsevol barri i a qualsevol hora hi ha robatoris i atracaments a persones o comerços, els pisos okupes sembren l'alerta entre els veïns... Els ciutadans ens sentim indefensos i indefensats per les forces de seguretats.

En alguns pobles propers s'ha recuperat la figura del sereno, aquell treballador que feia la ronda al barri a la nit i obria els portals a qui ho necessitava. Potser sigui una aportació petita per mirar de solucionar un problema tan greu. Perquè fer justícia pel seu compte o que els ciutadans puguin anar armats ja seria... la selva!

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

CARLES CORTINA I RIU
Protocol·lista

Orde de Malta

L'any 1099 es va fundar una congregació anomenada Germans de l'Hospital de Sant Joan de Jerusalem amb una donació important que feu Godofreu de Bouillon a l'hospital dedicat a sant Joan Baptista, que es trobava en un monestir benedictí, fundat el 1084 per mercaders amalfitans del regne de Nàpols.

La separació de l'hospital del monestir —sota la direcció del germà Gerard— es considera el moment precís de la fundació del Sobirà Orde Militar i Hospitalari de Sant Joan de Jerusalem, de Rodes i de Malta (SMOM). És un ens religiós catòlic i laic, amb constitució pròpia. Es tracta d'un subjecte de Dret internacional, reconegut per molts estats com a monarquia electiva, amb seu a Roma i que té com a cap visible un príncep i gran mestre, amb honors de cardenal, i tractament protocol·lari d'Altesa Eminentíssima.

Aquest orde ha mantingut incòlumes els trets diferencials que ha anat atresorant amb els segles com sobirà, cavalleresc, militar de tradició nobiliària i amb personalitat jurídica que li ha estat aprovada per la Santa Seu. Té un caràcter jurídic doble, ja que s'inscriu en el dret internacional i en el dret canònic.

Les seves armories són en camper ovalat de gules una creu llatina blanca; sobreposat a la creu octogonal, envoltat per un rosari, el mantell del príncep, i timbrat per una corona reial, i una creu octogonal a l'orbe. Aquest escut és el que correspon a les institucions de l'orde de Malta: gran magisteri, grans priorats, subpriorats, associacions nacionals i missions diplomàtiques.

Com a trets vexil·lològics s'ha de diferenciar la bandera de l'Estat

que és rectangular i vermella amb una creu llatina blanca. I la bandera que es fa servir per als treballs assistencials i altruistes que du a terme com hospitals, ambulatoris, centres mèdics, labors d'emergències, fundacions, etc.

El lema de l'orde de Malta és *Tuitio fidei et obsequium pauperum* («Guarda de la fe i obsequi dels pobres») perquè la seva raó de ser i d'existir són les labors d'assistència, sanitàriament i socialment, als més necessitats. Per dur a terme aquesta tasca es fonamenta en el voluntariat que és la veritable ànima de l'orde i una font inesgotable de solidaritat i d'identificació amb la

La seva raó de ser i d'existir són les labors d'assistència, sanitàriament i socialment, als més necessitats

sort del proïsme. Es troba sota el patronatge de sant Joan Baptista i compta amb un himne en llatí que porta per títol *Ave Crux Alba* («Salve Creu Blanca»).

L'orde de Malta té molta cura i exigència dels valors humans i espirituals dels seus membres, tal com ho demostra el fet de comptar en la seva història amb onze beats (Clemens August von Galen, Gerardo Mecatti, Guillermo Vilmos Apor, Gerlando, Adrià de Fortescue, David Gunston, Alfred Ildefons Shcuster, Pau VI, Pietro Pattarini da Imola, Gerardo i Carles I d'Àustria) i set sants (Nuno Alvares Pereira, Ubaldesca, Flora, Nicaise, Toscana, Hug i Joan XXIII).

El Cap Suprem de l'orde, amb títol de príncep i rang de cardenal, és, des del 2018, Sa Altesa Eminentíssima, el Príncep i Gran Mestre Fra Giacomo dalla Torre del Tempio di Sanguinetto, el president de l'Assemblea Espanyola és l'Excm. Sr. D. Ramón Álvarez de Toledo y Álvarez Builla, Comte de Santa Olalla, i el delegat a Catalunya és l'Il·lm. Sr. D. Álvaro de la Serna Corral. Aquest orde compta amb 13.500 cavallers i dames, 80.000 voluntaris i

El Gran Mestre saluda el papa Francesc.

42.000 treballadors que actuen en 120 països. Les activitats són la lluita contra la pobresa amb menjadors socials, esmorzars solidaris, recapte i repartiment d'aliments; la missió hospitalària amb 20 hospitals, 120 residències per a gent gran que expliquen com l'orde de Malta du a terme la missió mèdica més antiga al món; l'ajut als refugiats que fugen de la guerra, de la persecució i de la pobresa i són víctimes de les màfies de traficants; la prevenció i assistència en les catàstrofes com inundacions, terratrèmols, tsunamis o fenòmens meteorològics extrems; l'actuació en les malalties i epidèmies com la lepra, la malària, la sida o el còlera; la infraestructura mèdica que permet garantir en molts casos el dret universal a la salut i l'accés a tractaments mèdics i farmacològics per mitjà de clíniques mòbils, hospitals i ambulatoris; l'actuació amb els discapacitats i els programes per al jovent; l'assistència social dels col·lectius més vulnerables com els infants i la gent gran, però que no són pas els únics, ja que també es dona cobertura als marginats per la societat: presos, minories, sense sostre i tòxicomans; eliminant la discriminació

i propiciant-ne la integració social. El veritable miracle d'aquesta ONG que no és una ONG, són els voluntaris! Un veritable bàlsam per als més desvalguts i un exemple de sensibilitat, solidaritat, generositat i eficàcia que ens fa concebre esperances que l'autèntic esperit humà encara és present a la nostra societat i al món.

L'orde de Malta en general i, en particular, la seva delegació a Catalunya treballen per foragitar el sofriment dels nostres iguals en els seus vessants distints; transmutar l'angoixa en alleugeriment d'ànim; el patiment en benestar; la inquietud en assossec, i la solitud en companyia. Tenint per nord la fe que ens salva i amb la intercessió de sant Joan Baptista, el precursor, aquell que sap reconèixer el Messies que és qui ens redimeix.

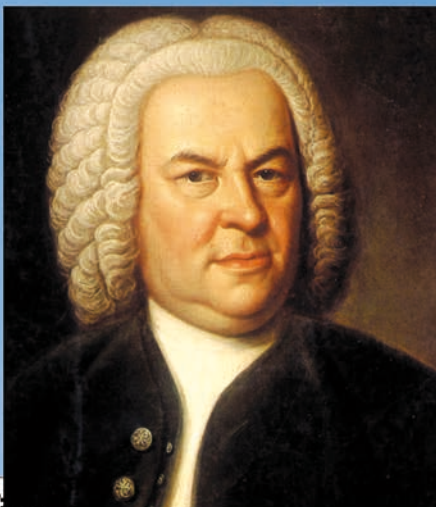
El 22 de juny d'enguany l'orde de Malta ha rebut una petició del papa Francesc, amb motiu de l'audiència que el Sant Pare concedí al Gran Mestre, i que resumeix a la perfecció l'esperit més genuí que aquest orde ha tingut i ha mantingut en el decurs dels segles: «Avanceu amb valor, l'espiritualitat s'expressa a través de les seves obres!»

25
anys

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

La Cantata del diumenge

Els diumenges a les 20 h

les cantates de Johann Sebastian Bach

a Ràdio Estel

Barcelona 106.6 / Tarragona 100.6 / Girona 103.4 / Lleida 91.5 / Catalunya Central 93.7 / Vic 98.4
Tortosa 90.1 / El Garraf 96.8 / La Cerdanya 104.4 / La Seu d'Urgell 105.0 / Andorra 107.5

SEGUEIX-NOS

Available on the
App Store

Android app on
Google play

MN. ENRIC TERMES

Mn. Jesús Sanz: ser capellà és molt més que fer de capellà

De les persones en podem parlar i en parlem a partir d'allò que hem compartit. I el que en diem sempre és limitat per allò que hem compartit i com ho hem viscut. Ara fa vint anys, Mn. Jesús Sanz Garcia em va acollir a la parròquia de Sant Josep de Badalona com a vicari. Jo ja feia un cert temps que havia estat ordenat però aquell era el meu primer encàrrec pastoral. En aquells anys, ell és qui em va ensenyar, en el dia a dia de la convivència i el treball pastoral, a ser capellà.

Perquè ell no «feia» de capellà, sinó que ho «era»: en la fidelitat a la pregària i la litúrgia; la preocupació per les persones; la preocupació que el missatge del Crist fos proper i comprensible... Com a capellà

que era volia estar i estava a prop dels altres companys en el ministeri i de les persones que formaven part de les comunitats que se li van confiar.

Molts anys de ser capellà com a vicari a la parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, administrador parroquial de Sant Joan de Sant Joan Despí, rector de les de la Mare de Déu de Montserrat de Sant Boi de Llobregat, Sant Vicenç de Mollet del Vallès, Sant Josep de Badalona i, darrerament, tres anys d'administrador parroquial de Sant Carles Borromeu i rector de Corpus Christi a Barcelona. La proximitat amb aquestes comunitats i els diversos serveis que se li van fer al llarg dels anys quedaven palesos en el presbiteri, ple de companys preveres i diaques, i en una nau plena de persones vingudes d'arreu però que estaven unides pel dolor de la pèrdua d'un capellà proper i amic i en l'esperança certa que havia estat acollit per l'Amic.

A més de la vida parroquial, al llarg dels anys Mn. Jesús va rebre altres encàrrecs en el camp de la catequesi, l'acompanyament en la formació dels diaques, confessor de religioses i darrerament, força anys, com a vicari episcopal. Aquests encàrrecs els rebia i els exercia com un servei que se li demanava, un servei exercit amb bonhomia, proximitat i un somriure als llavis. Descansi en pau.

Exercia la seva tasca amb bonhomia, proximitat i un somriure als llavis

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

BÀRBARA VIRGIL
Rutes Bíbliques i Expedicions
Culturals Ruth Travel

Som a Weishan, entre Kunming i Dali. Hem arribat just a darrera hora de la tarda, després d'haver deixat un territori que portem descobrint ja fa quasi una setmana. Som a la Xina més remota, a la regió del Yunnan, on les ètnies més antigues viuen als seus poblets i conserven les tradicions ancestrals, com els *hani*, els *yi*, els *hui* i tants d'altres... Tot el que veiem i vivim aquí és únic; com en un d'aquells contes que llegia quan era petita, em veig immersa en aquelles històries de jardins i pagodes, d'ocells màgics que canten en gàbies precioses, de princeses i camperols a la Xina.

Hem deixat enrere Yuanyang i les terres de les terrasses d'arròs, Patrimoni de la Humanitat. Hem vist un paisatge de muntanya semblant a un immens mar de color verd, fruit del duríssim treball de segles dels camperols hani, que dia a dia van modificar la muntanya, esgarrapant a la terra els recursos per sobreviure.

Mentre caminàvem pels caminets empedrats, amagats enmig dels camps, podíem veure l'aigua sota les tiges d'arròs que eren altes i rectes, metàfora de la vida d'aquestes dones i homes. Cada dia les dones hani caminen hores muntanya avall per treballar a les terrasses d'arròs o als camps on tenen altres conreus. Al final de la jornada carreguen a l'esquena els

Els «hani» del Yunnan

Camp d'arròs al Yunnan.

cistells pesants pendent amunt.

Acompanyant aquelles dones en el dur treball al camp hi ha el so de l'aigua baixant pels canals, la llum del cel, el suau vent acaronyant l'arròs, la pluja regant els camps i el recolliment al final del dia en família. Així és com viuen els hani, en un dels seus senzills poblets que vam visitar, a Azeke, on hi ha un bosc enmig de la població al qual no és permès entrar perquè és un lloc sagrat.

Va ser a la Xina on homes com Confuci, Mo Di, Meng Ke, Lu Xun i, especialment, Yang Xiong i Zhuang Zhou, contemplant la natura, estimant els homes, integrant la natura als seus pensaments, van ser portadors de saviesa i van crear escoles de filosofia que han impregnat el cor de la gent d'aquestes terres. Unes terres excepcionals on la creació expectant, un cop més, ha trobat resposta en molts dels seus homes actuant amb amor i compassió.

Club⁺amics

ROMIATGE A MONTSERRAT I RECÉS

28 de setembre del 2019

Amics i seguidors de *Catalunya Cristiana* i *Ràdio Estel*

Acompanyats pel bisbe
TONI VADELL I MN. JAUME AYMAR

Volem compartir amb vosaltres, un any més, el romiatge a Montserrat. Aquest any farem el recés al monestir de Sant Benet i després ens desplaçarem a dinar a Montserrat, on disposarem lliurement de temps per passejar, visitar la basilica i el museu fins a l'hora de marxar.

Contacte M. Papiol / Tel. 934 092 700 / info@clubmes.cat / www.clubmes.cat

POSTALS DE L'ALGUER

**JOAN PALLARÈS-
PERSONAT**

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

L'església de la Misericòrdia

Al mateix carrer de la Misericòrdia, entre l'església del Carme i la de Sant Miquel, hi ha l'església de la Misericòrdia, de façana blanca i senzilla, portal centrat amb pilastres i un timpà amb la Mare de Déu i Jesús, flanquejats per dos frares en oració i la data 1814; hi ha també inscrita la frase *Ave Maria Mater Misericordiae Ora Pro Nobis*. Dues finestres simètriques en alçada i vessant de dues aigües completen la façana, culminada per una petita creu.

L'interior, molt sobri, ben il·luminat per la rosassa amb vitrall eucarístic a l'absis, és renaixentista, d'una sola nau de creu de volta i dues capelles laterals de volta de canó. L'absis de maons contrasta amb les voltes de pedra de la resta del temple.

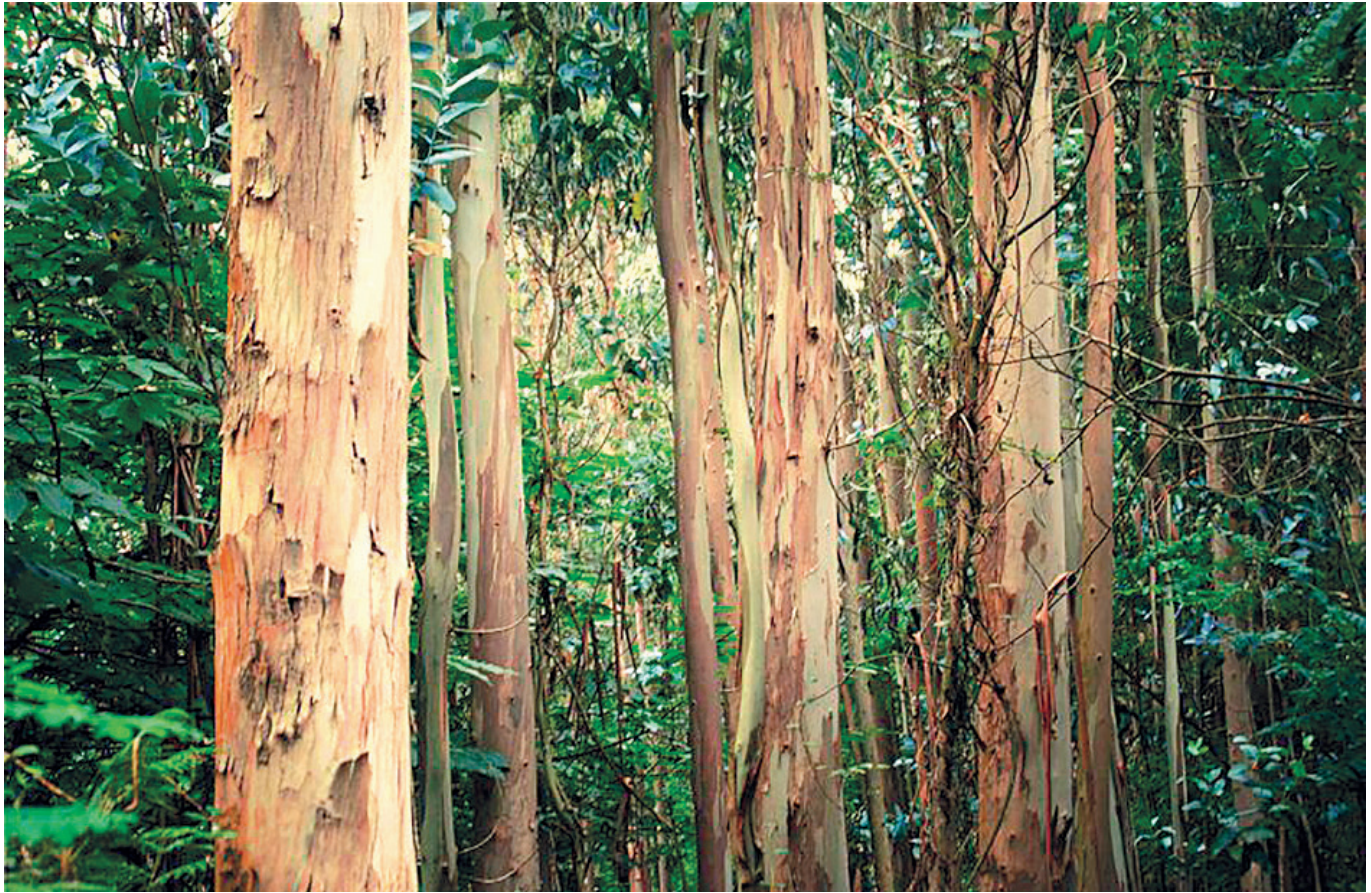
Hi destaca un Sant Crist del segle XVI que va arribar a l'Alguer en les restes d'un naufragi d'un vaixell el 1606, en temps en què Felip III de Castella, II d'Aragó, era rei de Sardenya. El naufragi va ser a Porto Conte, avui Parc Natural, al costat de l'Alguer. Aquest Crist és portat en processó per Setmana Santa.

Construïda el 1662 pels mercaderis, el 1738 va passar a mans de framenors, que el 1718 s'havien quedat sense el convent i l'església de la Pietat, quan Felip V, amb els borbònics, va voler conquerir Sardenya. L'Alguer, Castellsard i Càller van resistir i finalment les tropes de Felip de Borbó manades pel marquès de Ledesma i el duc de Montemar van assetjar la ciutat durant dies, que va capitular el 25 d'octubre del 1717.

Al segle XVIII, a més, es va construir el campanar. Entre les convulsions polítiques italianes de meitat del XIX i la suspensió dels ordes religiosos, els frares van haver d'abandonar l'església. Encara durant la Segona Guerra Mundial, el 17 de maig del 1943, amb el govern feixista d'Itàlia arrengrat amb el dels nazis d'Alemanya, l'Alguer va ser bombardejada per avions britànics, que van causar molts morts i destrosses, entre les quals l'església de la Misericòrdia, que va haver de ser reconstruïda.

Actualment la congregació de les Filles de l'Església s'ocupen des de l'any 2010 del temple, han convertit el convent en un asil per a la tercera edat i mantenen el culte diari i gran vitalitat per Setmana Santa.

Bosc d'eucaliptus a Galícia.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

És l'eucaliptus una espècie invasora?

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Aquest arbre és prou conegut. En tenim a casa nostra, encara que no gaires. A Espanya se'n compten en total uns 760.000 exemplars, dels quals més de la meitat, o sigui, uns 396.000 són a Galícia. Es tracta de l'espècie *Eucalyptus globulus*, originària de Tasmània i Austràlia (on ara n'hi ha més d'un milió i mig comptabilitzats). Que és, doncs, una espècie estrangera, no autòctona, és ben clar. Van ser exploradors holandesos els qui es trobaren amb aquest arbre a Tasmània a mitjans del segle XVII. I, ben aviat, se'n portaren llavors a Europa. És, per tant, un vegetal alienígena, però això no comporta que ja sigui una espècie invasora. El concepte de ser invasor, tractant-se d'éssers vius, afegeix un altre requisit a la idea de venir d'un altre lloc: que, a més, perjudiqui els sistemes biològics ja existents en el lloc on irromp. Quan una espècie rep aquest qualificatiu cal extreure els controls i establir plans per a la seva erradicació.

Doncs bé, el que us haig de fer saber és que a Galícia hi ha hagut un intent de donar aquest apel·latiu a l'eucaliptus. Ha estat el comitè científic del Ministeri d'Agricultura qui, a petició de Rafael Sisto, alcalde del poble gallec de Teo, va acordar sol-

licitar aquesta declaració d'espècie invasora per diversos motius: l'eucaliptus (diuen) empobreix la cadena tròfica, altera les propietats del sòl, provoca pèrdua de biodiversitat, colonitza espais oberts i es retroalimenta amb els incendis forestals, ja que contribueix a propagar-los, tot i que es reproduïx després del foc. Tenia raó aquesta declaració? No gaires dies més tard, la subdirecció general de Política Forestal del ministeri publicava un informe, ben incisiu, desqualificant aquell dictamen «científic», bo i exaltant la importància socioeconòmica dels eucaliptus. Quan es van conèixer els dos informes contraposats, es disparà un debat als mitjans gallecs i es veié que el que calia era evitar el descontrol i millorar-ne la gestió. I la cosa s'ha acabat en la proposta de revisió del Pla Forestal de la Xunta, que estableix un creixement controlat de l'eucaliptus de 25.000 hectàrees per als propers vint anys.

I què hi direm, nosaltres? Que en bona hora, ja que l'eucaliptus és un bon productor de fusta, de paper i també serveix per a l'obtenció de productes químics. Que continuï fent aquests serveis!

FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA
Arxiver dels Caputxins

Al llarg dels segles XVII i XVIII, arreu dels territoris del Principat de Catalunya, gaudiren d'una gran acollida els escrits apícoles del banyolí fra Miquel Agustí, i que trobem inserits dins les pàgines del seu famós *Llibre dels secrets d'agricultura* —conegut popularment com *El llibre del Prior*— on l'any 1617 el «Prior del Temple» ja hi tractà —i de manera ben explícita— el conreu i malalties de les abelles, especialment quan, en acabar l'hivern, en els primers dies primaverals, l'*Apis mellifica* se sol decantar a la libació dels brots d'om i les flors de lleterola. Aquestes són de les primeres plantes en florir, però el seu nèctar pot fer emmalaltir els eixams i, per això, fra Miquel Agustí aconsellava donar arrop de vi i mel a les abelles per evitar que anessin als oms i lleteroles i esperessin la floració de l'ametller i de la ravenissa. Quan emmalaltien les abelles, fra Miquel Agustí recomanà de donar-los un arrop fet de grana de magrana, barrejat amb vi i mel: «L'abella està subjecta a la pesta, y convé remediar aquest mal ab escorça o grans de magranas picades, y passat per estamena després mesclat ab mel, y ruixat de boníssim vi, donant-los açò dins de llurs cases, ab unas canaletas de fusta»

(*Llibre dels secrets d'agricultura*, f. 187 v). La vella tradició apícola rural de Catalunya la trobem sistematitzada en el *Llibre dels secrets d'agricultura*, on en començar el segle XVII el «Prior del Temple» recomanà de situar els ruscos —que ell aconsellava construir-los amb suro o vímet— en un indret enclotat i posar-los a recer de la tramuntana, i a tenir-los damunt de banquetes per evitar l'acció dels depredadors i, a més, suggeria d'envoltar els ruscos amb plantes remeieres i oloroses com ara la murtrera, l'alfàbrega, el romaní, la sàlvia, la sajolida, el serpoll, la farigola i àdhuc el safrà; i també d'arbres fruiters com ara el cirerer, la pomera, els perers, els ametllers, els presseguers i, sobretot, aconsellà evitar la proximitat de plantes amargues o bé d'aquelles flors que facin la mel nociva, com la flor del boix, la ginestera, la lleterola i, també, de l'om: «Lo boix fa la mel de dolent olor, y la ginesta no és bona per a fer mel», escriví fra Miquel Agustí. A l'article vinent, el darrer d'aquesta sèrie estiuenca, us vull parlar, si Déu vol, sobre la introducció de l'apicultura mobilista a Catalunya.

La flor de la lleterola pot fer emmalaltir els eixams.

TRADICIONS APÍCOLES

Les abelles
en «El llibre
del Prior»

ALAIN CORBIN

Història del silenci. Del renaixement als nostres dies
Fragmenta Editorial, 2019, 152 pàg.

El silenci no és tan sols absència de soroll. En el passat, els homes d'Occident assaborien les profunditats i els matisos del silenci. El consideraven la condició per al recolliment, per a l'oració, per a la creació; sobretot com el lloc interior d'on emergeix la paraula. Avui en dia és difícil estar en silenci, cosa que ens impedeix sentir aquesta paraula interior que calma i que tranquil·litza. En aquest llibre, Alain Corbin recorre els significats del silenci de la mà d'alguns dels grans escriptors i pensadors dels últims segles.

FIONA BARTON

La mare
Columna Edicions, 2018, 560 pàg.

Durant la demolició d'una antiga casa a Londres, un obrer descobreix un esquelet infantil. Per a la periodista Kate Waters és una d'aquelles històries que mereixen tota l'atenció. Mentre improvisa una peça per al seu diari, continua furgant per saber qui era aquell nadó. La investigació la porta a un crim comès dècades abans, quan un nounat robat de la maternitat infantil mai no va aparèixer. Mentre la Kate va indagant en el passat dels habitants del barri, un misteri va emergint i aviat es trobarà com la guardiana dels secrets de tres dones.

JOSÉ TOLENTINO MENDONÇA

Elogi de la set
Claret, 2019, 144 pàg.

Tenir set i sadollar-la: és d'això que José Tolentino Mendonça parla en les reflexions ofertes durant els exercicis espirituals que va dirigir la Quaresma de l'any 2018 al papa Francesc i a la cúria romana, i que ara es recullen en aquest volum. És la set de les perifèries del món, la set del qui s'està morint, la set que constitueix la malaltia de la insatisfacció perenne; però també és la set que ens fa moure, que ens esperona a emprendre un nou viatge existencial.

SANTI BARÓ

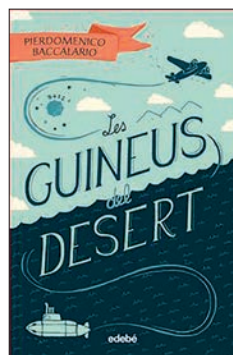
La filla de la tempesta
Edicions 62, 2019, 256 pàg.

Aquesta és la història d'una noia cordovesa de només setze anys que arriba a Terrassa amb tota la família i la maleta carregada d'esperança i d'il·lusions. La descoberta d'un nou món i de noves amistats omplen el seu dia a dia. Una història de supervivència als anys seixanta enmig de fàbriques, cases benestants, barrades marginals i amb el marc de fons d'un fet tràgic del passat recent, la cèlebre riuada que el 1962 va arrasar el Vallès Occidental i que malauradament va canviar per sempre les il·lusions de molta gent.

JOSEP MARIA BENÍTEZ RIERA

Presències de cultura catalana a Roma
Edimurtra, 2019, 203 pàg.

Aquest llibre del P. Josep Maria Benítez és una compilació de diversos treballs històrics inèdits a Catalunya o avui difícils de trobar. S'hi fa palesa una metodologia rigorosa i una capacitat de síntesi que atrau el lector interessat en la història de la cultura moderna i contemporània. En aquestes pàgines emergeix la saviesa de molts anys de docència universitària a Roma —i abans preuniversitària a Barcelona— que l'han ajudat a teixir rics vincles mediterranis.

PIERDOMENICO BACCALARIO

Les guineus del desert
Edebé, 2019, 356 pàg.

És possible que hi hagi un punt de connexió entre el secretari personal de Hitler, Bormann; el general Rommel, conegut com la *Guineu del desert*; i Antoine de Saint-Exupéry, autor d'*El Petit Príncep*? «Han passat més de trenta anys des d'aquell matí, però encara penso en les converses d'aquells dies, mentre pujàvem i baixàvem pels camins del penya-segat, preparant el moment en què ens ensopegaríem amb el cos d'una persona morta. Estàvem fent una investigació macabra i terrible, però jo em sentia eufòric i bojament viu.»

CRÍTICA DE CINEMA

PEIO SÁNCHEZ

Director del Departament de cinema de l'arquebisbat de Barcelona

Retrobament amb el melodrama tradicional

Μήλος «melos» és el cant i la música, mentre que δράμα «drama» és l'acció dramàtica. I certament en aquesta pel·lícula turca s'apleguen tots els elements d'aquest gènere que el cinema europeu i nord-americà fa temps que han oblidat.

El melodrama en estat pur torna en aquesta història entre el sergent Süleyman i una nena coreana abandonada enmig de les batalles inicials de la guerra de Corea. Tots dos es coneixen i s'adopten mútuament com a pare i filla fins que la tornada del militar a casa els separa. La banda sonora, grandiloqüent i emocional —punyent, per moments—, ens arriba de la partitura del pianista Fahir Atakoglu. El director turc Can Ulkay alterna una posada en escena espectacular en les seqüències de guerra amb subratllats efectistes en les relacions entre els protagonistes. Si encara no ho heu intuït, ara ho confesso directament: es tracta d'una pel·lícula de llàgrimes, feta per captivar el sentiment i entretenir descansant el dolor en la bondat ingènua.

La simplicitat del guió no ens impedeix donar alguns apunts. S'inspira en el documental *Ayla, My Korean Daughter*, filmat el 2010 i que va commoure dos països llunyans: Corea i Turquia. La contextualització històrica es redueix a l'imprescindible per a l'ambientació, sense cap interès social i polític, tot és correc-

ció superficial. Es tracta del primer gran episodi de la Guerra Freda, on van morir milions de civils i gairebé el 15% de la població del nord de Corea va desaparèixer.

Temàticament, hi ha assumptes d'interès. Ressalta el grup del soldat i oficials en el seu aspecte humà desarmat per la vulnerabilitat d'una nena. La rigidesa militar es trastoca en somriure, tendresa i excepcionalitat amb una sèrie de tipus pintats amb enorme ingenuïtat: el francitador valent, el tartamut servicial o el comandant protector. Tot això configura un exèrcit més de faula que de realitat.

La força de la paternitat adoptiva, més enllà de les diferències racials, destaca allò que veritablement ens fa humans, fins i tot enmig de la violència animalitzadora. La promesa i el pas del temps apunten l'amor com a fidelitat, representat en la relació adoptiva que resisteix la distància física i l'envelliment.

Com sol passar en aquest tipus de pel·lícules basades en fets reals, la conclusió se surt de la ficció per acampar en els veritables rostres del retrobament. A més, hi ha un cert atractiu en aquesta ingenuïtat narrativa, fortament manipuladora i superficial i fan recordar els contes de fades que van arribar a fascinar abans de la seva interpretació psicoanalítica.

AMB BON HUMOR

AYLA, LA HIJA DE LA GUERRA

DIRECCIÓ: Can Ulkay

GUIÓ: Yigit Güralp

INTÈRPRETS: Çetin Tekindor, İsmail Hacıoğlu, Kyung-jing Lee, Kim Seol

Turquia, 2017, 124 minuts

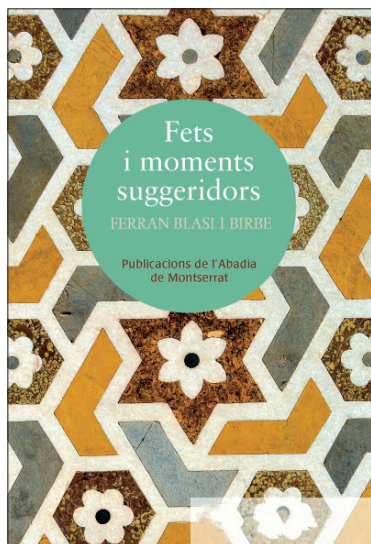
CRÍTICA LITERÀRIA

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

Caputxí

Consells per a la vida pastoral

FERRAN BLASI i BIRBE*Fets i moments suggeridors*Pròleg de Joan Galtés i Pujol
Publicacions de l'Abadía de Montserrat, 2019, 140 pàg.

Amb aquesta nova publicació el Dr. Ferran Blasi, sacerdot, escriptor i col·laborador de *Catalunya Cristiana*, ens ofereix algunes respostes il·luminades per la fe a preocupacions dels temps actuals, tot donant un esguard al passat quan pot ajudar-nos a conformar i a configurar amb més solidesa el present.

El Dr. Blasi ens proporciona uns savis i assenyats consells, àdhuc per ajudar a l'exercici de la vida pastoral, com ara aquest que he escollit: «El capellà, encara que com qualsevol altre ciutadà gaudeixi del dret de tenir les seves opinions polítiques i a manifestar-les, és aconsellable que no ho faci, per no contribuir a dividir els seus fidels o tots els ciutadans en general» (p. 79). Ferran Blasi ens exhorta a practicar activament les obres de misericòrdia pròpies del cristià, especialment anar a veure i atendre els malats i visitar els captius: «És una obra de misericòrdia contribuir a evitar que hi hagi presos, i visitar-los i estar al seu costat, i de la manera que escaigui, ajudar-los» (p. 80).

Del conjunt d'escrits que articulen aquest recull, destaca, molt especialment, l'aportació de l'autor a les commemoracions de l'any lul·lià: «Ramon Llull, universal» (p. 130-133). És presentat en el seu afany missioner i en la seva vinculació amb l'espiritualitat franciscana, tot reblant la gran actualitat de Llull, «exponent d'una mena de diàleg com el que es presenta avui dia, i amb els mateixos participants: jueus, islàmics i cristians».

És, també, molt suggeridora la presentació que Ferran Blasi fa d'algunes famílies religioses: «Sant Francesc d'Assís, *Il Poverello*, i els franciscans» (p. 99-101); «Els dominics i el bon ús de la raó» (p. 101-103); «La Companyia de Jesús: una disciplinada milícia» (p. 103-108). A propòsit dels framenors, l'autor posa de manifest que «s'han guanyat un afecte universal, i s'han mostrat com els germans de tots, també per la seva predicació sobre la caritat, l'amor, del qual destaquen la primacia sobre l'intel·lecte» (p. 100).

Una felicitació, de tot cor, a l'autor per haver-nos presentat de manera tan ben articulada aquestes gloses sobre temes vius i actuals que reclamen una resposta assenyada i ètica i que, tal com escriu Mn. Joan Galtés en el pròleg, al llarg del llibre hi són tractades nombroses i delicades qüestions que el Dr. Blasi «fa amb ponderació, i amb la voluntat d'il·luminar el pensament i la consciència» (p. 5-6). Com escau a totes les obres ben fetes hi trobem un acurat i complet índex de matèries, de noms i de llocs (p. 135-137).

RAUXA

La santedat

La crida a la santedat és propensa a entendre's com un esforç perseverant al llarg de la vida per tal d'assolir un grau de perfecció, o fins i tot de puresa, pel que fa especialment a la moral. Certament, l'ascesi aplicada en aquesta direcció pot donar com a resultat una gran perfecció, comparable a la d'aquelles estàtues clàssiques de marbre: admirables per l'excel·lència tècnica, la finor del cisellat i la bellesa del moviment, però mancades del caliu i l'ànima que distingeixen l'ésser viu del cadàver. Aquesta santedat se la pot fer un mateix tot sol; potser no hi falten les bones accions, ni tampoc el dolor dels petits sacrificis diaris, però es tracta d'un bé i un patiment estèrils: sense projectar-se més enllà de l'àmbit estrictament individual, Déu i els germans esdevenen totalment innecessaris.

Si haguéssim de parlar de santedat, aquest terme tindria a veure més aviat amb l'entrega i l'abaixament de tota la persona; no tant amb els sacrificis que un pot anar fent, sinó directament amb el sacrifici d'un mateix. Si aquest moviment sembla motivat per un desig d'autodestrucció, en realitat només pot néixer d'aquell amor que davant del misteri de la Creació es llança als peus de Déu i els germans per servir-los. Com en les imatges romàniques o les pintures gòtiques i bizantines, a primer cop d'ull l'aspecte de qui s'ha abaixat ens pot semblar rústic o deformat i tot. Però si ens hi atensem prou sentirem un cor viu que batega incessantment. Més que cridats a ser sants, estem fets per estimar fins a donar la vida, fins a la creu, i obtenir així la Vida.

EDUARD BRUFÀU

Agenda

Altres bisbats

TORRECIUTAT

El **divendres 30 d'agost**, a les 19.00, cicle internacional d'orgue amb Loreto Aramendi (orgue), Pedro M. Aguinaga (violí) i Pablo Mezzelani (instruments ètnics). Més informació: www.torreciudad.org.

Barcelona

MARE DE DÉU DE LA CINTA

El **diumenge 1 de setembre**, a les 11.00, missa de la festa de la Mare de Déu de la Cinta a l'església de Santa Maria del Pi de Barcelona.

Girona

SANTA TERESA JORNET

El **dilluns 26 d'agost**, a les 11.00, missa presidida pel bisbe Francesc Pardo a les Germanetes dels Ancians Desemparats de Banyoles en la festa de Santa Teresa Jornet.

VOCACIONS

El **dimarts 27 d'agost**, a les 16.30, pregària per les vocacions sacerdotals a la basílica de Sant Feliu de Girona.

PINEDA DE MAR

El **dijous 29 d'agost**, a les 11.00, el bisbe Francesc Pardo presideix la missa de festa major a l'església parroquial de Pineda de Mar.

SANT ANTONI DE CALONGE

El **diumenge 1 de setembre**, a les 12.30, el bisbe Francesc Pardo presideix l'eucaristia a l'església parroquial de Sant Antoni de Calonge amb motiu de la festa major.

Sant Feliu de Llobregat

ORGUE

El **diumenge 25 d'agost**, a les 19.00, concert d'orgue a l'església de Sant Corneli de Collbató amb Pol Àlvarez i obres de Cabezon i Mendelssohn, entre altres.

Solsona

MUSEU DIOCESÀ I COMARCAL DE SOLSONA

El **dissabte 31 d'agost**, a les 12.00,

visita *L'Andreu de Cal Xic* (reserves: museu@museusolsona.cat).

Tarragona

ORGUE

El **diumenge 1 de setembre**, a les 18.00, concert d'orgue a l'església de Santa Maria la Major de Montblanc.

Tortosa

SANTA TERESA JORNET

El **dilluns 26 d'agost**, a les 10.00, missa de la festa de Santa Teresa Jornet a la Llar Sant Sebastià de Vinaròs.

GENT GRAN

El **divendres 30 d'agost**, a les 11.30, missa del Dia de la gent gran a la catedral de Tortosa.

MONESTIR DE SANTA CLARA

Del **divendres 30 d'agost al dissabte 31**, convivència per a noies al monestir de les Clarisses de Tortosa (tel. 977 441 622).

MARE DE DÉU DE LA CINTA

El **diumenge 1 de setembre**, a les 12.00, missa solemne de la Mare de Déu de la Cinta a la catedral de Tortosa; a les 19.30, processó.

Urgell

TEOLOGIA

Del **dijous 29 d'agost al divendres 30**, Jornades de Teologia de la diòcesi d'Urgell amb el tema *El sentit de la vida. Estimar a fons amb Begoña Román i Francesc Torralba*. Inscripcions: tel. 973 350 054.

Vic

COVA DE MANRESA

Del **diumenge 1 de setembre al dimarts 10**, exercicis amb Josep M. Bullich, s.j. (tel. 938 720 422).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè les famílies, gràcies a una vida de pregària i amor, es tornin cada cop més «laboratoris d'humanització»

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions

Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

 catalunya_cristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*
Lingüista: *Montserrat Pibernat*

Col·laboradors d'aquesta setmana: *Pilarín Bayés, Jaume Castro, Agustí Codinach, Noemí Cortès, Carles Cortina, Antonio Gil, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez, Peio Sánchez, Gemma Segura, Lluís Serra, Valentí Serra, Teresa Solà, Sebastià Taltavull, Enric Termes, Montserrat Unterlöhner, Bàrbara Virgil, P-J Ynaraja*

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014

BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura*

Administració: *Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)*

Autoedició i compaginació: *Carlos Aguado*

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.*

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

MAC

L'Acció Catòlica Obrera (ACO) és un moviment amb més de seixanta anys de vida, compromès amb la classe treballadora, que viu la fe en Jesús en comunitat. Des de fa molts anys organitza a l'estiu uns exercicis espirituals. Ernestina Ròdenas, militant de l'ACO, hi assisteix habitualment.

Ernestina Ròdenas participa als exercicis espirituals de l'ACO

«Vivim moments de gran intensitat espiritual»

Quins són els objectius d'aquests exercicis espirituals?

L'ACO ofereix un espai als seus militants, homes i dones compromesos en diverses causes socials, polítiques i de missió evangelitzadora dins del món obrer d'avui, per veure'ns, escoltar-nos, contrastar i compartir, i per pregar junts. Els que hi participem trobem el silenci, la pau i la serenor per poder centrar-nos en el que ens diu Jesús, per aprofundir en la Paraula de Déu que trobem a les Escriptures, tant als profetes com al Nou Testament. Sempre tenim l'ajuda d'una persona, prevere, religiosa o laica, que ens proposa textos i dinàmiques de reflexió personal, combinades amb moments comunitaris i de pregària en grup.

Tenen alguna particularitat específica?

Som un grup intergeneracional. Hi participen persones de 30 a 80 anys i això és possible perquè tenim en comú la pràctica en els equips de Revisió de Vida i dels Estudis d'Evangelí. Molts ens coneixem i tot això facilita crear un clima ja des del primer dia que ajuda altres persones que sense ser del moviment se senten acollides. Els exercicis ens remetent sempre a la nostra missió i vocació de ser enviats al món obrer com a llevat dins la massa, especialment als més desfavorits, i és el que ens connecta amb l'Evangelí, el desig de pregària i la nostra transformació personal per poder ser apòstols de la Bona Nova.

Es duen a terme al llarg de quatre dies.

Sí, segons el tema proposat, és un camí que fem per etapes. Seguint un estil molt nostre, de posar-ho tot en comú, ens permetem d'explicar-nos les vivències, descobertes, emocions i crides que anem experimentant en uns moments de tanta intensitat espiritual, de tanta riquesa.

Què t'aporta aquesta experiència?

Des que vaig entrar a la JOC femenina a Lleida, quan tenia catorze anys, ajudada per altres noies obreres com jo i el nostre consiliari, Bonaventura Pelegrí, la contemplació de l'Evangelí i la reflexió sobre la vida de la joventut obrera van ser el meu inici a l'espiritualitat cristiana. Vaig fer uns exercicis a l'estil ignasià guiats pel nostre consiliari i sempre he valorat aquestes oportunitats com a espais i moments privilegiats. Ara, gràcies a l'ACO, puc gaudir, encara que només sigui per quatre dies a l'any, d'uns dies que jo anomeno «de manteniment», tot i que sé que són molt més que això. Participants als exercicis d'anys anteriors comenten el següent: «Cercava trobar-me amb Jesús i marxo amb Jesús més viu en mi», «he plorat molt d'admiració per Jesús», «necessitava descans i dedicar temps a Déu; sento alegria i felicitat», «em sento transformada, amb la motxilla plena d'amor», «buscava pau i l'he trobada en la contemplació».

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a roca.es

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca